

HAFTALIK SIYASI GAZETE

SOSYALİST CUMHURİYET

SAYI: 255 / 25 Ekim 2022 - 5 TL

Üniversiteliler "Sosyalist Güç Birliği Kendini Anlatıyor!" etkinliğinde buluştu!

S.16

BAŞYAZI

Sayfa 3

Vesayetten İstibdat'a,
Cumhuriyet'ten Tek Adama

PUSULA

Sayfa 10

İş Cinayetlerinin
Faili Belli

Diyanet Buyurdu, RTÜK TELE1'e Ceza Verdi

Radyo ve Televizyon Üst Kurulu'nun (RTÜK) kararıyla, TELE1'e "ekran karartma cezası" verdi. Enver Aysever'in sunduğu "Ayrıntılar" programında söylenen sözler nedeniyle RTÜK tarafından TELE1 televizyonuna üç gün ekran karartma cezası verdi. Programda Diyanet İşleri Başkanlığı için söylenen, "Diyanet siyasal İslamcı gerektir" sözlerine ilişkin TELE1'e "dil, din, ırk ayrımı gözeterek yayın yaptığı" gerekçesiyle cezanın verildiğini açıklandı. TELE1'in Şubat 2023'e kadar benzer ceza alması halinde kanal RTÜK eliyle kapatılacak.

Merdan Yanardağ: Boyun Eğmeyeceğiz!
TELE1'in Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ karartma cezasıyla ilgili, "RTÜK bir kez daha istibdat rejiminin sansür aygıtı olduğunu kanıtladı. TELE1'in lisansını iptal etmeyi hedefliyorlar. Boyun eğmeyeceğiz" dedi.

Yanardağ, halkın iradesinin çalınmaya çalışıldığını belirterek verilen ceza ile ilgili görüşlerini şu şekilde ifade etti:

"Türkiye'nin seçimlere gittiği bir dönemde olduğumuzu düşününce, iktidar esas olarak halkın iradesini çalmak istiyor. Bağımsız medya kuruluşları bu anlamda bir denetim kuracak. Geçen yerel seçimler hatırlanırsa, devlet ajansı ve yandaş medya aracılığıyla kurulmaya çalışılan kumpas bizler tarafından bozuldu.

Bizler seçim sonuçlarını alternatif bir biçimde kendimiz yayımlamaya başladık. Aradaki fark görüldü ve hilenin yapılamayacağı bir ortamın da oluşmasını sağladık. Seçimlere giderken TELE1'in susturulmak istenmesinin sebeplerinden biri de bu."

TELE1'de "Anında Manşet" programını hazırlayan Tuncay Mollaveisoğlu ise verilen karar ile ilgili şunları söyledi:

"Türkiye'de bağımsız yayıncılık yapan çok az sayıda televizyon ve gazete var. TELE1 televizyon kanalları içinde mütevazı ekonomik yapısına rağmen olağanüstü bir izlenme oranı ile bir dönemin merkez medyası olmuş "marka" kanalları geride bırakıyor. İki üç televizyon kanalı ile birlikte dönüşümlü olarak ratingde zirveyi paylaşıyor.

Bütün mesele bu: Milyonlarca izleyiciye ulaşan ve gerçekleri korkusuzca aktaran TELE1'i susturmak... Bu son ceza ile birlikte kanalın lisans hakkı da tehlikeye girdi. O kadar açık, öylesine kaba bir karartma ki bu...

RTÜK televizyonlar üzerinde, Basın İlan Kurumu da gazeteler üzerinde Saray'ın bir sopası, sansür aygıtı olarak hareket ediyor.

Halkın en temel haklarından biri olan haber alma özgürlüğüne saldırıyorlar. Toplumun iletişim kanallarını karartıyor, kirletiyor ve TELE1 örneğinde olduğu gibi kapatmaya çalışıyorlar.

Devlet gücünü ve yandaş hukuku bağımsız medya ve gazeteciler üzerinde kullanan Saray, şimdi de sansür yasası çıkardı. Düşünün ve bu yasa ortada yokken yaptıklarına bakın... Sansür yasası sonrası olacakları hayal edin. Tam bir istibdat rejimidir bu. Toplumu bu yasakçı zihniyete karşı uyarmak zorundayız. Çünkü gazeteler kapanırsa, bağımsız ekranlar karartılırsa, sosyal medyaya korku prangaları vurulursa toplum bütün gelişmeleri ve haberleri Saray aklının istediği şekilde görecektir.

AKP Diyanete Toz Kondurmuyor

RTÜK başta olmak üzere AKP iktidarı Diyanetle ilgili birçok başlıkta ciddi cezalar veriyor. Gerici dernekler ve yayınların yanında Diyanet'in de hedef gösterdiği her olay en hızlı şekilde cezalandırılıyor. Ülkemizde son aylarda onlarca konser ve sanat etkinliği gerici odakların hedef göstermesi üzerine yasaklandı. Geçtiğimiz aylarda şarkıcı Gülşen'in sahnede söylediği bir cümle yüzünden tutuklanması da bu yasakçı anlayışı bizlere göstermektedir.

Haklı "dil, din, ırk ayrımı" yaparak yönetmeye çalışan ise gerçekte AKP iktidarının ta kendisi. Kadınlara "sürtük" diyen, "affedersiniz Ermeni" diyen, insanları Alevi mi Sünni mi diye sorgulayan ve farklı cinsel yönelimlere karşı insan haklarını ihlal eden AKP iktidarının demokrasiden, insan hak ve özgürlüklerinden bahsetmesi abes bir durum oluşturuyor.

AKP'nin Siyaset Teorisi:

Vesayetten İstibdat'a, Cumhuriyet'ten Tek Adama

AKP'nin düstur edindiği siyaset teorisinin bazı köşe taşları ya da bazı temel tezleri bulunuyor. Bu temel tezlerin hepsinin başka bir yazıda ayrı ayrı ele alınması ve analiz edilmesi ayrıca gerekiyor. Ancak birer retorik olarak karşımıza çıkan bu olguların temeline indiğimizde ortadaki gerçek, liberalizmin tarih okumasından başka bir şey değil. Liberalizm, modernizmin bir ideolojisi olarak ortaya çıkarken bugün post-modernizmin bayraktarlığını yapar hale gelmiş, bu, gerici ve muhafazakâr ideolojiye tutunacak dal olmuştur. Ya da tersinden söylersek dinci siyasal ideoloji ile aynı yerde buluyorlar bugün. Bu bir geriye gidiştir. Bugün liberalizm yeniden seküler damarını hatırlasa da dincilik ile liberalizm aynı ideolojik dairenin içinde yer almaya devam etmektedirler.

Konumuz bu değil; konumuz AKP'nin dayandığı "teorik tezler". AKP Genel Başkanı Erdoğan, Nuri Pakdil'i referans gösteriyor. Bir başka AKP'li "mürekkep yalamış" ismi Mahir Ünal, Cemil Meriç'ten alıntılar yapıyor. Geçmişte kendilerine muhafazakâr demokrat diyorlardı, bugün muhafazakâr devrimci kavramını sıkılmadan icat edebiliyorlar.

Her zaman devrimcilerin ve devrimlerin karşındaydılar. Bugün kendilerini "devrimci" olarak lanse etmeye çalışmalarının ise bir psikolojik yanı olsa gerek: Sağcılık prim yapmıyorsa, solcu görünmek! İktidarı kaybetmenin bilinç altının dışavurumu belki de! Ancak devrimci, eskiyi, köhnemişi, geri olanı yıkar. Osmanlıcılığı yeniden gündeme getirmenin ve eskiye öykünmenin açıklayıcı kavramı muhafazakârlık olabilir, ancak AKP'nin 20 yıllık iktidarı muhafazakarlığın da ötesinde karşı-devrimci siyaset pratiğidir!

Cemil Meriç'in aforizmalarından bütünlüklü bir şey çıkmaz. Ancak AKP'nin kendisini soldan ve sosyalizmden etkilenen bir mütefekkir olarak Meriç'e dayandırmaya çalışması, entelektüel görünme çabasından ya da ezikliğinden başka bir şey değildir. Nuri Pakdil ise yeni moda. Kötü şiirleri var. Kapitalizme ve emperyalizme karşı geldiğini söylerken, tıpkı Cemil Meriç gibi solun etkisinden kurtulamayan bir sağcı mütefekkir olarak kafası karışık bir isim. Ancak kafası Cumhuriyet, laiklik ve Atatürk düşmanlığında net: Atatürk'e nasıl bakıyorsunuz sorusuna, "firavunlara karşıyım" diye yanıt veriyor. "Ne mutlu Müslümanım diyene" diye panel konuşmaları yapan bir isim olarak Cumhuriyet düşmanı olduğu çok açık. "Yaşasın şeriat" derken, sözde kapitalizm ve emperyalizm karşıtlığı AKP'nin pratiğinde yerle bir oluyor!

Ya da siyasal İslamcılığın AKP somutluğunda gerçek yüzüne karşılık düşüyor!

AKP, Pakdil ve Meriç'e tutunmaya çalışsa da Kadir Mısıroğlu'nun ve Necip Fazıl'ın öğrenciliğinden daha öteye gidemeyen bir sığılının adıdır! Bilinçaltının dışavurumu olacak, AKP, iktidardan gideceğini hissettiği için olsa gerek, sağcılığa ve dinciliğe leke sürdürmeden utangaçça "Müslüman solculuk" yapmaya çalışıyor gibi... İslamcılığın solcusu olur mu sorusu ise başka bir yazının konusu!

Bugün AKP'nin temsil ettiği zihniyet, bütün tarihi gerçekleri ters yüz eden iki ismin, Necip Fazıl'ın ve Kadir Mısıroğlu zihniyetidir! Taksim'e cami,

Ayasofya'nın camiye dönüştürülmesi, İstanbul'un fetih kutlamaları, Abdülhamitçilik ve türban, İslamcı hamaset siyasetinin belli başlı noktaları. Bugün hepsi gerçekleşmesine rağmen, kurtuluş, adil düzen, huzur, istikrar, ahlaki değerler vs. bir türlü sağlanamıyor. Bu İslamcı siyasetin özünde kapitalizmin sınırlarını aşamadığı tersinden doğrudan dini kapitalizmin hizmetine sunmaktan öte bir anlam taşımadığını gösteriyor. Hatta bugün yolsuzluk, talan, rant, faiz, mafyalaşmaya paralel tarikatçılık ve dinciliğin el ele yürümesi, dincilikle ile toplumsal çürümenin birlikte yükselişi gerçeği İslamcı siyasetin bütün hamasetini yerle bir ediyor!

AKP'nin siyaset teorisinde öne çıkan tezlerin başında "İslamcı hamaset" geliyor. Bu hamaset siyasetinin içinin nasıl boş olduğu, hem tarihi gerçekler karşısında hem de bugünkü eşitsiz ve adaletsiz toplumsal düzende ampirik olarak karşımızda duruyor.

AKP'nin siyaset teorisinde bir başka nokta da Menderes ve Özal'a yaslanarak bir gelenek/süreklilik arayışı ve Menderes – Özal çizgisinin devamı olarak kendisini merkez sağa yerleştirme gayreti. Ancak sorun şurada: Hem Menderes hem de Özal Türkiye siyasi tarihinin en başarısız iki ismi. Özal, ülkeyi emperyalist finans kurumlarına ve emperyalist tekellere pazar haline getirirken, Menderes ülke ekonomisini iflas ettirmiş başbakanlar olarak tarihe geçmiştir. Özal, 12 Eylül cuntasının siyasi figürü ve 24 Ocak Ekonomik Kararları'nın bizzat uygulayıcısı olarak nasıl övünç kaynağı olabilir? Menderes, ülkenin altın ve döviz rezervlerini tüketmiş, dış borçlanmayla ülke ekonomisini batırmış, 1958 yılında moratoryum ilan ederek IMF'nin kapısını çalmıştır. Düyun-u Umumiye, Abdülhamit döneminde kurulmuş, Menderes ve Özal IMF kapılarını çalarak ülkenin dışa bağımlılığının baş sorumluları olarak tarihe geçmişlerdir! Bugün ülkenin temel sorunlarını, emperyalizme bağımlılığını, dış borca dayalı ekonomisini dert ediniyor-sak Abdülhamit, Menderes ve Özal'ı anmamak mümkün mü? Bu üç isim üzerinden bir gelenek, kimlik ve tarih inşası AKP'nin siyaset teorisinin köşe taşlarından birisidir ve bundan müteşekkil bir cehaletten ibarettir!

Asıl üzerinde durmamız gereken ise AKP siyaset teorisinde öne çıkan iki olgu: Milli irade ve vesayet söylemi!

AKP, kendisini milli iradenin tecellisi olarak görmektedir. Bugüne kadar milli iradenin tecelli etmediğini, asker ve bürokrasi vesayetinin "halk iradesini" yok saydığını, sistemin vesayet üzerine kurulduğunu ancak kendilerinin bunu yıktığını ve bu anlamıyla büyük bir değişimi kendilerinin temsil ettiğini söylemekte, bunun propagandasını yapmaktadırlar. Ancak iktidarın sınıfsal kimliği ve niteliği söz konusu olduğunda durum bu iki kavramla açıklanamayacak kadar yalındır. İster askerler ister CHP isterse AKP iktidarda olsun, burjuva yönetim biçimlerinin tahlili sınıflardan azade ele alınamaz. Kapitalist Türkiye'de iktidar olan sınıf burjuva sınıfıdır ve siyaset sermayenin çıkarlarını korumakla belirlenir. AKP vesayet derken, doğrudan patronların iktidarını halk egemenliği olarak yutturmaktadır. O açıdan bu vesayet tartışması,

bir iktidar tartışmasıdır. Aynı zamanda madem vesayet AKP ile bitti, AKP'nin yeni bir rejim kurduğunun ikrarı anlamına da gelir.

Bugün AKP, Kemalist asker ve bürokratik vesayet-ten şikâyet ederken, yerine İslamcı bir bürokrasiyi, akademiden yargıya, eğitimden askeriye kadar kurmuş durumdadır. Bürokrasinin AKP siyasetine "uyumsuzluğu" kendileri açısından vesayet sorunlarıyla dile getirilirken bugün böylesi bir sorun artık AKP açısından kalmamıştır. Bu hikaye de bitmiştir!

Ancak AKP, vesayetten şikâyet ederken devleti tarikatlara teslim ederek yeni bir vesayet rejiminin kuruluşuna da imza atmıştır. Bugün devlet, bir anayasaya göre değil, doğrudan tarikatların ve tarikat şeyhlerinin kararlarıyla biçimlenen bir vesayet rejimiyle yönetilmektedir. İkincisi, Meclis'in tasfiyesidir. Meclis, bugün ülkemizde göstermelik bir tasdik kurumundan ibarettir ve milli iradenin tecelli ettiği kurum olmaktan çıkarak bizzat AKP tarafından tasfiye edilmiştir. Bu, tek adam rejimiyle sonuçlanan milli iradenin gaspından başka bir şey değildir. Meseleyi sandığa-seçime dayandırarak, başkanın seçimle gelmesi bu gerçeği değiştirmiyor. Halkın vekilleri yerine yönetimin tek adama dönüşmesi bir ilerleme değil, geriye gidiştir. Bu bir başka açıdan meşruti yönetim biçimine benzeyen Cumhuriyet'in gerisinde bir sistem anlamına gelir.

AKP'nin milli irade kavramı sakat bir bakış açısıyla malul. Bir yandan Osmanlıcı olup, diğer yandan milli iradeyi temsil ettiğini söylemek işin bir başka boyutu. Osmanlı padişahlarını, hanedanlığı ve Osmanlı yönetimini övmek, savunmak ve referans göstermek doğrudan milli egemenlik kavramıyla zıtlık içerir. Hanedanlık ve millet egemenliği yan yana gelemmez. İdeolojik olarak Osmanlıcı olup, siyaseten milli egemenliği temsil etmek AKP'nin ideolojik sakatlığını gösteren bir başka olgu olarak görmek gerekiyor.

Bununla birlikte bugün AKP, askeri ve bürokratik vesayeti ortadan kaldıran değil, tersinden doğrudan askeri ve bürokratik yapıyı devlet yönetiminin egemen unsuru haline getirmiştir. Bugün AKP iktidarı doğrudan ordunun yönetiminde olduğu bir rejim kurmuştur, devletin güvenlik/istihbarat bürokrasinin de en az ordu kadar bugünkü tek adam rejiminde söz sahibi olduğunu söylemek işten bile değildir. Tersinden AKP eliyle kurulan rejim, ordu, polis ve istihbarat güçlerine dayanmaktadır.

Bugün geline nokta, 1923 yılında kurulan Cumhuriyet'in temel paradigmaları ortadan kaldırılmıştır. Bu paradigmalara göre kurulan "devlet anlayışı", bu paradigmalara kökten karşı olan AKP tarafından "askeri ve bürokratik vesayet" olarak görülüyordu. Kendisini milli iradenin temsilcisi olarak varsayan AKP, yeni bir rejimi tesis ederken, doğrudan İslamcı ideolojiye dayanan yeni bir paradigmayla bu rejimi kurmuştur. Gerisi lafı güzafırl!

İktidarı ve devleti ele geçirmiştir, kendisine göre biçimlendirmiştir. Vesayetten şikâyet edip, vesayetden daha geri olan tek adam yönetimine, Cumhuriyet'ten daha geri meşruti yönetim biçimine, tarikatlara, mafyaya ve patronlara dayanan bir istibdat rejimi inşa etmiştir!

AKP'nin Anayasa Teklifi Laikliğin İlgasını Amaçlıyor

“Düzen siyaseti iktidarı ve muhalefeti ile sağcılık yarışına bir yenisini ekledi. Geçtiğimiz günlerde CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun gündeme getirdiği başörtüsünün yasal güvence altına alınması önerisine AKP iktidarı Anayasal güvence diyerek el yükseltti. Ülkemiz bir kez daha türban tartışmaları üzerinden gericiğe mahkum ediliyor.”

Her fırsatta Cumhuriyet'in kazanımlarından ve laiklikten rahatsızlığını ortaya koyan AKP iktidarı "muhalefetin" de desteği ile laikliği anayasal düzlemde de içdiş edecek adımlar atmaya hazırlanıyor.

Türban tartışmalarını fırsat bilen AKP iktidarı LGBTİ karşıtı bir düzenlemeyi de aile tanımı üzerinden yapmaya hazırlanıyor.

AKP'nin Anayasa teklifi henüz hazırlık aşamasında. Teklifin detayları ve bu detaylara ilişkin AKP içerisindeki tartışmalar da gündeme gelmeye başladı. Adalet Bakanı Bekir Bozdağ yaptığı açıklamada türban için Anayasanın 24. Maddesinde, LGBTİ ve aile konusunda ise 41. Maddede değişiklik öngördüklerini ifade etti.

Anayasanın 24. Maddesi din ve inanç hürriyetini düzenliyor. "Herkes, vicdan, dinî inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir. 14'üncü madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dinî âyin ve törenler serbesttir. Kimse, ibadete, dinî âyin ve törenlere katılmaya, dinî inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; dinî inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz ve suçlanamaz" ibarelerinin yanı sıra zorunlu din dersleri de aynı

madde de düzenlenmiştir.

AKP'nin hazırladığı teklif ile 24. Maddeye "kadınların başlarını ve boyunlarını örtmelerinin veya açmalarının kendi özgür tercihleri olduğu, bu özgürlükten mahrum bırakılamayacakları" şeklinde ek yapılması ön görülüyor. Yıllardır kıyafet özgürlüğü aldatmacasıyla kendini dayatan İslamcı hareketin kadınlara vaat ettiği özgürlüğün ihvancılığın siyasi sembolü olan türban özgürlüğü olduğu bu düzenleme önerisi ile bir kez daha ortaya çıkıyor. Söz konusu ne inanç hürriyetidir, ne de kadınların özgürlüğüdür! Aksine kadınların giyinme ve örtünme biçimleri İslami referanslarla şekillendirilmek ve anayasa ile sınırlanmak isteniyor. Buradan özgürlük değil olsa olsa kadınların esareti çıkar. İnanç hürriyeti ise 24. Madde de tanımlanan zorunlu din dersleri uygulaması ile ayaklar altına alınırken ne iktidar ne de muhalefet bu zorunluluğun kaldırılmasını gündeme getirmiyor.

AKP fırsatını bulmuşken LGBTİ yurttaşlara yönelik ayrımcılığı körüklemeyi de ihmal etmiyor. Bu ayrımcılığı ise aileyi korumak kisvesi altında Anayasa'nın 41. Maddesinde yapılacak bir değişiklik ile gündeme getiriyor. Anayasanın 41. Maddesinde yer alan "Aile, Türk toplumunun temelidir ve eşler arasında eşitliğe dayanır" ibaresinin "eş olan ka-

dın ve erkek arasındaki eşitliğe dayanır" şeklinde değiştirilmesi ön görülüyor. Hatırlanacağı üzere kadına yönelik şiddetin önlenmesi konusunda önemli düzenlemeler içeren İstanbul Sözleşmesi de aileyi yok ettiği bahanesiyle rafa kaldırılmıştı.

AKP iktidarı bu anayasa teklifi ile kadınların örtünme şeklini gündeme getirerek Anayasaya İslami referansların girmesini, değiştirilmesi teklifi dahi edilemez denenen Anayasanın laiklik ilkesinin etrafından dolanarak geçersiz kılınmasının zeminini hazırlıyor. Öte yandan LGBTİ yurttaşları alenen hedef haline getirerek aile vurgusuyla gericiğe körükliyor.

Ortada kadınların kılık kıyafetlerinden dolayı ayrımcılığa uğramasını önlemek gibi bir gaye yoktur, hiçbir zamanda olmamıştır. Siyasal İslam'ın ülkemizdeki temsilcisi AKP'nin kavgası Cumhuriyet'in bütün kazanımlarını, özelde de laikliği tasfiye etme, adım adım şer-i hukukun önünü açma kavgasıdır. Anlaşılan bu emellerine düzen muhalefeti de eklemlemiş durumda. Bu siyasal akıldan ve sağcılıktan kadınların payına düşen ise yalnızca esarettir. İran'daki rejim bunun en büyük kanıtıdır. O halde AKP'nin ve peşine taktığı düzen siyasetçilerinin Anayasa oyunu bozulmalıdır.

Yeni Ülke Dergisinin 19. Sayısı Çıktı!
Dergimizin bu ayki dosya konusu:
LAİK, BAĞIMSIZ
KAMUCU BİR
CUMHURİYET

19. Sayı
Çıktı

Kitapçılarda, İnternet Satış Sitelerinde

Merkez Bankası Faizle Mücadelesinin Sonucu:

Bankalar Rekora, Emekçi İflasa Koşuyor

Merkez Bankası Para Politikası Kurulu (PPK), Ekim ayı toplantısı sonrası faizleri 150 baz puan indirerek yüzde 10,5'e düşürdü. Karar, Erdoğan'ın "faizler tek haneye inecek" açıklamasının ardından duyuruldu. Toplantı sonrası yapılan açıklamada şöyle denildi:

"Kurul, takip eden toplantıda da benzer bir adım atıldıktan sonra faiz indirim döngüsünün sona erdirilmesini gündeme almıştır. Fiyat istikrarının sürdürülebilir bir şekilde kurumsallaşması amacıyla TCMB'nin tüm politika araçlarında kalıcı ve güçlendirilmiş liralasmayı teşvik eden geniş kapsamlı bir politika çerçevesi gözden geçirme süreci devam etmektedir. Değerlendirme süreçleri tamamlanan kredi, teminat ve likidite politika adımları para politikası aktarım mekanizmasının etkinliğinin güçlendirilmesi için kullanılmaya devam edilecektir."

Bankaların "Piyasa Faizi" Vurgunu

Açıklamanın ardından faiz oranlarının bir sonraki ay da düşürülerek tek haneye indirileceği duyuruldu. Gelecek toplantıda alınacak faiz kararının "son karar" olacağını da altı çizildi. Böylece politika faizi tek hane sınırına dayanırken, resmi enflasyon da yüzde 83'e dayandı. Negatif reel faiz düzeyinde Dünya'da birinci olan Türkiye, faiz-enflasyon ilişkisinde de bekleneni tutturamadı. Bakan Nebati tarafından uygulanan ekonomi politikasının "heterodoks" olduğu iddia edilirken, politika yapıcıların kararlarının emekçileri değil, bankaları temel aldığı da ortaya çıkıyor.

Faiz-enflasyon-kur sarmalından çıkamayan ekonomiye negatif reel faiz ile harcamaları teşvik etmeye çalışan iktidar politikası, esas olarak politika ve piyasa faizi arasındaki farkın açılmasına dayanıyor. Bankaların mevduat, ticari, konut kredisi gibi farklı kredi tiplerinin tamamı politika faizinin oldukça üzerinde. 12 Ekim tarihli TCMB

verilerine göre net politika faizi yüzde 12 düzeyinde bulunurken, ihtiyaç kredisi oranları yüzde 31,77 olarak açıklanmıştı.

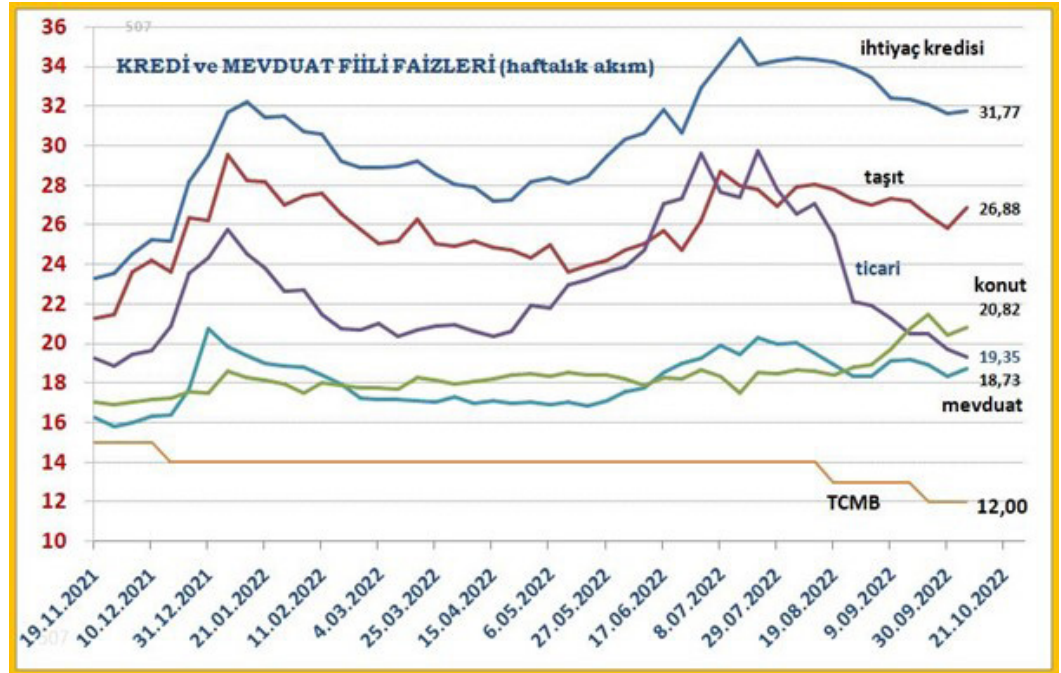
Alınan kararlar sonra ticari kredi mevduat kredisi oranlarının altına düştü. Ancak hala politika faizinin neredeyse iki katı düzeyinde. Diğer kredi oranları da politika faizinin neredeyse üç katına yaklaşmış durumda. Faiz oranları arasındaki bu farkı bankalar bilançolarına "kâr" olarak yansıtıyor. Böylece dış kaynak bulmak da zorlanan bankalar, emekçilerin tasarrufları üzerinden "faiz farkı vergisi" almış oluyor.

Net Kârlar Üç Kat Büyüdü, Hayat Pahalılığı Şi Da!

Emekçiler faiz-döviz-enflasyon sarmalının etkisini doğrudan hayat pahalılığı olarak yaşarken, banka bilançoları ise "rekora" koşuyor. İlk yıl net kârları üç kat ile beş kat artan bankaların bilançoları da en az üç kat büyüdü. Yılın ilk yarısını pozitif görünümde bırakan bankalar, ikinci yarısında da "vurgunu" büyötmeye hazırlanıyor.

Bankacılık sektörünü kurtarmayan dönen faiz

operasyonu ise para arzının artışı ile finanse ediliyor. Bütçe açığı karşılığında para basmayı

sürdüren Merkez Bankası, her faiz kararı ile birlikte milyarlarca liralık yeni para arzı oluşturuyor. Devlet bütçesinin önemli bir çoğunluğunu emekçilerin vergileriyle oluşturulurken, sermaye düzeni için durum "kazan-kazan" oluyor. Emekçilere düşen pay ise "kaybet-kaybet" oluyor.

Sonuçta AKP iktidarı "faize" karşı verdiği savaşta bankaları rekora koştururken, rekoru sağlayan ise emekçinin ürettiklerinin daha fazla sömürülmesi oluyor. Daha fazla vergi, sömürü, işsizlik emekçilerin kaderi haline gelirken, çare bu kaderi değiştirmekten geçiyor.

Ücretin geç ödeniyorsa

Maaşın verilmiyorsa

Sigortan yatmıyorsa

Sigortan eksik yatıyorsa

Kıdem tazminatın yoksa

Fazla mesailerin ödenmiyorsa

Asgari geçim indirimini ödenmiyorsa

Mobinge, baskıya, tacize uğradıysan

İş güvenliğine aykırı şekilde çalıştırılıyorsan

YALNIZ DEĞİLSİN

0 850 255 07 10

Alo İşçi Dayanışma Hattı

sınıftavri

Siyasette Omurgasızlık: “Parti Değiştirmek”

Burjuva siyasetinin ve siyasetçisinin en belirgin özelliklerinden biri dün dediğini bugün reddetmek üzerine kurulu. Süleyman Demirel’in meşhur “Dün dündür, bugün bugündür” sözü, yeni şartların oluştuğunu belirten bir cümleden öte, yeni çıkarlara göre hızlı bir pozisyon alınması gerektiğini belirten bir cümledir. Yine Demirel’in eski rakiplerini neden kendi partisine transfer ettiğini açıkladığı başka bir sözü daha vahim ve aşağılayıcıdır: “Bana havlayacaklarına karşımdakilere havlasınlar..!”

Burjuva siyaset aktörlerinin siyasetle kurduğu bağ tam olarak bu düzeydedir ve istisnasız olarak her dönem bu türden siyasi transferleri görmek mümkündür.

Tek başına parti değiştirmiş olmak tabii ki ilkesizlik anlamına da gelmez. Bir siyasetçinin kendi ilkeleri ve siyasi-ideolojik hattı ile mevcut partisi arasındaki makasın giderek açılması siyasi mücadelesinin başka bir partiyle yürütülmesine sebep olabilir. Kişi kendi siyasi çizgisine yakın başka bir parti ile yoluna devam edebilir. Bizim kastettiğimiz ise bu tür bir örnek değildir. Bir dönem sosyal demokratken bir diğer dönem muhafazakar ya da bir dönem milliyetçi iken başka bir dönem liberal olmanın bu kadar hızlı bir biçimde gelişmesi bizi bile şaşırtmaktadır.

Bu durumda “Durun! Siz kardeşsiniz” demek de pekala mümkündür. Retorik düzeyinde farklı uçlara çekilmiş burjuva siyasetinde milliyetçi ya da liberal olmanın arasında Çin Seddi olmadığını biliyoruz. Ancak biz yine de mevsim geçmeden söylediğinin tam tersini söyleyenlere şaşırmadan edemiyoruz.

CHP’den Memleket Partisi’ne, oradan dan AKP’ye geçen Mehmet Ali Çelebi bunun son örneğini oluşturuyor. Erdoğan ve AKP için onlarca ağır ifade kullanan Çelebi, Ergenekon Davası’ndan da 41

ay içeride yatmış eski bir asker. Hem de bu davalar sürecinde “Ergenekon’un savcısıyım” diyen Erdoğan’ın partisine geçişini hiçbir siyasi ilke ile bağdaştırmak mümkün görünmüyor.

Çelebi’nin AKP’ye geçiş töreninde AKP’li Cumhurbaşkanı Erdoğan’la aralarında geçen diyalog ise bırakın siyaseti, insan haysiyetine bile dokunacak cinsten. Mehmet Ali Çelebi ve eşi Kezban Mery Çelebi, Erdoğan’ın parti rozeti takmasının ardından kürsüde şu diyalogu yaşıyorlar:

R. Erdoğan: Senin çocuk kaç tane?

M.A. Çelebi: 1 tane efendim.

R. Erdoğan: Olmaz, çoğalmak lazım.

M.A. Çelebi: (Yanında bulunan eşini işaret ederek) Kariyer, doktora falan derken...

Erdoğan: Olmaz ya bu işte kariyer çocuk doğurmak. Sayıları artırmak lazım.

Erdoğan: (Çelebi’nin eşine) Yaş kaç?

K. M. Çelebi: 40 odu efendim.

R. Erdoğan: Allah’tan isteyelim, devam. Çocuk

Erdoğan, doktora yapmış bir kadına “senin asıl

kariyerin çocuk doğurmak” diyerek “nasihat” ediyor. AKP’nin kadına bakışını, hele eğitilmiş ve eş milletvekili olan bir kadına bakışı bile böyleyken gerisini siz düşünün...

Mehmet Ali Çelebi’nin bundan sonraki kariyeri ne olur bilinmez; ancak onları siyasetten anladığı ile bizim anladığımız şey arasında dağlar kadar fark bulunuyor.

Burjuva siyasetinde Mehmet Ali Çelebi gibilerden onlarca bulmak mümkün. AKP’den CHP’ye, CHP’den AKP’ye; MHP’den DP’ye, AKP’den HDP’ye birçok örnek mevcut.

Siyaseti bir meslek ve geçim kapısı olarak gören anlayışın halka ve memlekete bir faydası olamaz. Bir gün şu partide, bir gün bu partide ezberletilmiş cümleleri kurarak kürsü eskitmek, çağımızın hastalıklı bir işkolu haline gelmiş durumda.

Biz yine de hatırlatmak isteriz: Düzenin ister sağından ister solundan nutuk atın, halka karşı yalan söyleyenleri bu ülkenin emekçileri bir gün yakalarından tutup silkeleyecektir.

Yoksullara Sabır Vaaz Eden Diyanete Devasa Bütçe

AKP eliyle kurulan gerici rejimin ideolojik üretim merkezi haline dönüştürülen Diyanet bugün çok geniş yetkilerle donatılmış durumda. Örneğin kamu hastanelerinde pek çok branşta sağlık personeli açığı bulunurken Diyanet ile Sağlık Bakanlığı arasında imzalanan bir protokol ile Manevi Destek Birimleri kurularak, bu birimlere din görevlileri atanmıştır. Yine eğitim alanında binlerce öğretmen atama beklerken Milli Eğitim Bakanlığı okul öncesi eğitimden başlamak üzere eğitimin her kademesinde Diyanet ile adeta yetkilerini paylaşmakta, Diyanet’in eğitime doğrudan müdahalesinin önü açılmaktadır. Örnekler çoğaltılabilir. Açık ki Diyanet, AKP’nin gerici rejiminin yerleşmesinde ve toplumun dönüşümünde özel bir misyon ile hareket etmektedir. Diyanet’e ayrılan bütçe de yıllar içerisinde artan yetkilerine paralel olarak artmıştır. 2023 yılı bütçesindeki artış ise önceki yıllara kıyasla çok daha çarpıcı. Bu durum AKP’nin 2023 vizyonunu da göstermesi açısından dikkate değerdir.

Diyanet’in Yıllar İçerisinde Artan Bütçesi

Diyanet’in 2006 yılı bütçesi 1 milyar 300 milyon civarında iken yıllar içerisinde düzenli oranlarda artarak 2013 yılında 4 milyar 600 bine, 2019 yılında ise 10 milyar liranın üzerine çıkmıştır. Pandeminin de yaşandığı ve ekonomik krizin emekçiler üzerindeki ağırlığının arttığı son üç yılda ise Diyanet’e ayrılan bütçe hızla artmış, 2022 yılında 16 milyar lirayı aşmıştır. Pandemi koşullarında salgın ve açlık ikilemine sıkıştırılan emekçilere sebat, sabır vaaz eden Diyanet’in, mükafatını fazlasıyla aldığı görülüyor.

En Büyük Artış 2023 Yılı İçin Planlanıyor

Önümüzdeki yıl için Diyanet’e ayrılan bütçe önceki yıllara kıyasla çok daha yüksek. TBMM’ye sunulan 2023 bütçe teklifinde Diyanet İşleri Ödeneği’nde yüzde 123 artış yapılarak Diyanet’in bütçesi 35 milyar 910 milyon 653 bin liraya çıkarıldı. Bu tutarın 33 milyar 810 milyon liralık kısmı personel giderlerine ayrıldı.

Diyanet’in Bütçesi Altı Bakanlığı Geride Bıraktı

Diyanet’e ayrılan devasa bütçe İçişleri Bakanlığı (32,6 milyar), Dışişleri Bakanlığı (16,7 milyar), Enerji

ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı (18,8), Çevre Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı (24,3 milyar), Ticaret Bakanlığı (17 milyar) ve Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın (16,5 milyar) bütçesini geride bıraktı.

Diyanet Emekçilere Şükür Vaaz Ediyor

Diyanet’in bir imamlar ordusu ile toplumsal yaşamın her alanında görevlendirilmesinin en önemli nedeni piyasacılığın kutsanması, emekçilerin yoksulluğu kadar telakki etmesi ve sermayenin kâr hırsının garanti altına alınmasıdır. Ekonomik krizin derinleştiği ülkemizde emekçiler yoksullaşırken Diyanet bir yandan “Fiatları belirleyen Allah’tır” minvalinde fetvalar yayınıyor, öte yandan camilerde şükür konulu Cuma hutbeleri ile isyan etmemeyi öğütüyor. Sermayenin sömürü düzeninin bekası ve emekçilerin yoksulluğu kutsanarak yeni rejimin gericilikle kurumsallaşması hedefleniyor. Diyanet bu misyonu hakkı ile yerine getirirken kendi payına düşeni de fazlasıyla alıyor.

Soma'da Ölenler Öldükleri ile Kaldılar

Amasra'da yaşanan ve 41 maden işçisinin yaşamını yitirdiği faciayla ilgili AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, 'kader' dedi. Ayrıca, Amasra maden faciasının ardından sorumluların ortaya çıkarılacağını ve işçilerin ailelerine 1 milyon 500 bin lirayı aşan nakdi yardım yapılacağını söyledi. Yaşanan facia ve Erdoğan'ın yaptığı açıklamalar akıllara daha önce 301 işçinin hayatını kaybettiği Manisa Soma'yı getirdi. Erdoğan 8 sene önce Soma'da 301 madencinin katledilmesinin ardından mikrofonlara 'fitrat' açıklamaları yapmıştı.

Yaşanan faciaya ilişkin 13 Nisan 2015'te Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde başlayan yargılama süreci geçen aylarda sonuçlandı. Davada karar patronlardan yana olurken, Danıştay da bu kararı onadı. Madenin sahibi Can Gürkan, 301 madencinin her biri için 8 gün hapis cezası aldı. Bu karara karşı aile avukatları Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Manisa'nın Soma ilçesinde 2014 yılında meydana gelen ve 301 kişinin ömrünü yitirdiği maden faciasında onlarca aile sekiz yıl geçmesine rağmen bitmeyen davalar nedeniyle tazminat alamadı. 700'e yakın tazminat davasının açıldığı Soma faciasında tazminat alamayan aileler Amasra faciasının ardından basına konuştu.

Eşini faciada kaybedenler; "Yıllardır mahkemenin kararını bekliyoruz. Tazminatlar hesaplandı lakin Türkiye Kömür İşletmeleri'nin (TKİ) itiraz etmesi sonrası belge istinafta bekliyor. Hesaplamalara nazaran 1 milyona yakın bir sayı tutuyor. İki yıl

evvel alsaydık, üç tane konut alırdık. Ancak artık bir mesken dahi alamıyoruz. Soma adaleti yıllardır kaybettiklerimize ve bizlere gelmedi", diye konuştu. İstinaf ve Yargıtay evrelerinin yıllardır sürmesi nedeniyle bir türlü tazminat ödenememesi ise ailelerin acılarını bir kat daha artırdı. Tahir Kılınç ise, "Verilen kelimeler ve adalet hepsi havada kaldı. Evlatlarını, eşlerini kaybeden onlarca aile tazminat için yıllardır bekliyor. 'Soma'da adaleti sağladık, kimseyi mağdur etmedik' diyenler bizlerin görsün. Artık adalet yerini bulsun" dedi.

Manisa'nın Soma ilçesindeki Uyar Maden işçileri, 8 yıldır alamadıkları tazminatları için geçen aylarda Ankara'ya yürüme kararı aldı. Aylardır eylem yapan

işçilere, 21 Haziran'da görüştükleri AKP Grup Başkanvekili Mustafa Elitaş, sorunlarının 1 Temmuz'da çözüleceğinin sözünü vermişti. Ertelenen yürüyüş ise daha sonra ileriki bir tarihe ertelenmişti.

Ödenmeyen tazminatlar, önu alınmayan facialar, ağır çalışma koşulları, rödovans sistemine dayalı ücret politikası ve diğerleri... Türkiye'de madencinin geldiği ve getirildiği nokta ne yazık ki burasıdır. Sadece facialardan sonra hatırlanan, acıları bastırmak için verilen sözlerin bile tutulmadığı, enflasyon karşısında ezdirilen tazminatlar, korunan patronlar sistemin en ağır özetlerinden birisidir. Bu durumu değiştirmedikçe sürece bu acılar daha çok yaşanacaktır.

Kaza Sorumlusu Kurumun Başında!

Bartın'da 41 işçinin yaşamını yitirdiği Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) bağlı maden ocağındaki patlama sonucunda ortaya çıkan bilgiler durumun bir başka vahametini gösterdi. TTK Genel Müdürü Kazım Eroğlu'nun Zonguldak'ın Kozlu ilçesinde sekiz işçinin öldüğü maden kazası davasında ceza aldığını ve hala bu görevde olduğu ise işin skandal kısmı.

7 Ocak 2013'te Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) bağlı Kozlu Müessese Müdürlüğü faaliyet sahasındaki kömür ocağında, rödovans sistemi ile çalışma yapmasına izin verilen taşeron Star İnşaat'ın eksi 630 kotunda galeri açma ve hazırlık çalışması yaptırdığı bölümde metan gazı püskürmesi sonucu meydana gelen iş cinayetinde sekiz madenci hayatını kaybetmişti.

TTK Genel Müdürü Kazım Eroğlu'nun 2013'te sekiz işçinin yaşamını yitirmesine neden olan Kozlu maden faciasında baş sorumlusu olarak yargılandığını son yaşanan maden faciasıyla tekrar hatırlandı. Eroğlu bu süreçte Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı tarafından 2017'de TTK yönetim kurulu başkanlığı ve genel müdürlük görevlerine vekaleten, 2018'de aslen atandı.

2019'da karara bağlanan davada o dönem TTK Kozlu müessese müdürü olan Eroğlu'yla yardımcısı Nurettin Yılmaz tali kusurlu sayılarak TCK 85/2 maddeye göre haklarında dördü yıl hapis cezası verildi. Daha sonra ise TCK madde 62'ye göre 1/6 indirimle haklarında üçer yıl dördü ay hapis cezasıyla mahkumiyet verildi. Tedbir uygulanarak para cezasına çevrildi.

Amasra'daki facia için ise Sayıştay'ın 2017 ve 2019

raporlarında ocak için grizuya karşı uyardığı ortaya çıkmıştı. AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "açığımızı aramayın" diye uyardığı Sayıştay raporlarında ise bu felaketin göz göre göre geldiği daha net ortaya çıktı. Benzer patlamalarda yeterli cezanın verilmediği ve bu durumun da yeni kazalara davetiye çıkardığı belirtilmiş olan rapor derhal önlem alınması ve ocağın çalışmaya kapatılmasını da talep etmişti.

Hiçbir şey ölen kardeşlerimizi geri getirmese de, toplumsal bir tepki örgütlenmediği sürece bu kazalarda daha fazla işçinin cinayete kurban gitmesi içten bile değil. Vasıfsız insanların ceza almasına rağmen görevlerine devam ettiği ve terfi aldığı bu düzenin devam etmesi, sonuçlarını bilmediğimiz birçok cinayetin geliyor demesinden başka bir şey değildir.

Kahrolsun İstibdat, Yaşasın Cumhuriyet!

Cumhuriyet'in kuruluş tarihi 1923 yılından bugüne 99 yıl geride kaldı. Ülkenin kaderini belirleyecek önümüzdeki seçimler aynı zamanda Cumhuriyet'in 100. yılına denk gelecek. Son 20 yıldır ise ülkemizde Cumhuriyet ile hesaplaşmayı başa yazan bir iktidar işbaşında. 20 yıllık AKP iktidarı, Cumhuriyet'in bütün kazanımlarını tek tek ortadan kaldırırken, yeni bir rejimin temellerini atmış bulunuyor. Bu anlamıyla bugün Cumhuriyet, yıldönümünde kutlanacak bir olgu değil yeniden kazanılacak bir mücadele konusudur.

Cumhuriyet'i 90 yıllık bir parantez olarak gören AKP, bugün Cumhuriyet'in bütün temel niteliklerini ortadan kaldırırken, istibdat rejiminin paradigmalarını oluşturmuş durumda. 1923 Cumhuriyet'i yıkılmış, yerine gerici, Osmanlıcı yeni bir Abdülhamit rejimi kurulmuştur.

Saltanat, Hilafet ve Emperyalizm

1923 Cumhuriyet'i kendi paradigmalarını, kuruluş dinamiklerinden almıştır. Hilafet ve saltanat yıllarında ve emperyalist işgal koşullarında kurulan Cumhuriyet, bu anlamıyla saltanata, hilafete karşı ve emperyalizme bir karşıtlık içermiştir. Ancak bugünkü rejim, tam tersine, saltanat özentisi, hilafet özlemcisi ve doğrudan emperyalizmin taşeronluğunu üstlenmiş bir rejim olarak karşımıza çıkmaktadır.

AKP eliyle kurulan rejim doğrudan 12 Eylül askeri cuntası tarafından temelleri atılan bir zeminden yükselirken, temel nitelikleri ise 12 Eylül'ün resmî ideolojisi Türk-İslamcılık olmuştur. Bugünkü rejim tek adam rejimi olarak Abdülhamit'in istibdat dönemini aratmayan uygulamalarıyla geçmişe dönmüştür. AKP, Cumhuriyet'in değil Osmanlı'nın partisidir. AKP Genel Başkanı Erdoğan tarafından "muhafazakâr devrimcilik" sözü, büyük bir hamaset olarak karşı-devrimci kimliğinin üzerini örten bir işlev görmektedir.

Yeni Bir Saltanat Girişimi: Tek Adam Rejimi

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi adı verilen ve siyasal literatürde başkanlık rejimine eşdeğer AKP eliyle kurulan rejim, bugün saltanatı aratmıyor. Meclis, göstermelik bir kuruma dönüşmüş, yargı doğrudan tek adama bağlanmış, sansür ve yasaklamalarla düşünce özgürlüğü sınırlandırılmış, laiklik adım adım tasfiye edilerek teokratik bir devlet yönetiminin zemini döşenmiştir.

1908 Meşrutiyet'i ve 1923 Cumhuriyet'i, padişahlığa karşı anayasanın yürürlüğe konmasına ve Meclis'in kurulmasına dayanırken bugün anayasa rafta duran bir metinden ibaret, Meclis ise doğrudan tek adama bağlı hale gelmiştir. Böylesi bir rejimin adı Cumhuriyet ancak kendisi Cumhuriyet'in reddiyesi anlamında bir geriye gidiştir.

Hilafet ve İslamcılık: Laikliğin Tasfiyesi

AKP'nin 20 yıllık iktidarının en belirgin tarafı, aynı zamanda, laikliğin adım adım tasfiyesi ve devletin doğrudan tarikatlara paylaştırılmasıdır. Daha önce FETÖ'yü iktidar ortağı yapan AKP, bugün tarikatlara doğrudan bakanlıkları paylaştırmıştır. Sağlık Bakanlığı Menzil'e, yargı Hak-Yolculara dağıtılırken, Diyanet bütün ba-

kanlıkların üstünde bir konuma çıkartılarak, teokratik bir devletin zemini oluşturulmuştur.

Neo-Osmanlıcılık

Cumhuriyet, Osmanlı'nın ve hanedanlığın reddiyesidir! Cumhuriyet, anayasal kurallara bağlı ve egemenliği doğrudan Meclis üzerinden millete verirken, Osmanlı, bir aile hanedanlığı idi. Bu açıdan Cumhuriyet, Osmanlı yönetiminin reddiyesi ve karşıtı olarak ortaya çıkmıştır. Buna rağmen bugün AKP tarafından yürütülen siyaset neo-Osmanlıcı bir siyaset olup, Cumhuriyet'in kuruluş felsefesine taban tabana zıttır. AKP ve temsil ettiği siyasal İslamcılık, neo-Osmanlıcılık olarak Cumhuriyet'in reddiyesi olarak görülmeli, Osmanlı'nın yeniden hayata geçirilme projesi olarak değerlendirilmelidir.

Milli İrade ve Tek Adamlık

AKP'nin dayandığı en temel tezlerden birisi milli irade kavramıdır. Kendilerini vesayet rejimine karşı milletin temsilcisi olarak göstermeyi pek güzel sunuyorlar. Bir yandan milli irade diyerek diğer yandan iradeyi tek adamda somutlamak çelişkinin büyüğü olarak karşımızda duruyor.

Milli irade, kendisini Meclis aracılığıyla ortaya koyar. Ancak bugünkü AKP rejiminde Meclis bir tasdik kurumundan ibaret. Hem milli irade yalanına sarılıp hem de tek adam rejimi kurmak, bugünkü rejimin gerçek yüzü ve aynı zamanda diktatoryal bir yönetim anlayışının tezahürüdür.

Sansür Yasası: Abdülhamit'in Ruhu Saray'da Yaşıyor

AKP eliyle kurulan rejim, bugün Abdülhamit dönemini aratmıyor. Abdülhamit dönemine benzer bir sansür yasası bugün AKP eliyle yeniden hayata geçirilerek her türlü muhalif ses bu yasayla susturulmaya çalışılıyor. Cumhuriyet'in reddiyesi olarak kendini tanımlayan yeni rejim, Osmanlı ile barışmayı salık verirken, tıpkı Osmanlı dönemi gibi baskıcı karakterini ortaya koyuyor.

Cumhurbaşkanı'na Hakaret Davaları

Gündeme getirilen sansür yasası, rejim için yeterli değil. Aynı zamanda her türlü eleştiri, Cumhurbaşkanı'na hakaret adıyla kovuşturmaya ve soruşturmaya uğruyor. Bugün insanlar düşüncelerini ifade ederken, AKP Genel Başkanı'na yönelik herhangi bir eleştiri, doğrudan hakaret suçlamasıyla karşı karşıya kalıyor.

İstibdat Rejimi

Kurulan rejim, adı Cumhuriyet olan, Cumhuriyet'i kemire kemire bitiren, Cumhuriyet'in temel niteliklerini adım adım ortadan kaldıran bir istibdat rejimidir. 1923 yılında kurulan Cumhuriyet, devrimler döneminin ürünüydü. Emperyalist paylaşım savaşı olan Birinci Dünya Savaşı'nın hemen ertesinde kurulan Sovyet Cumhuriyeti'nin kardeş devrimi olarak Türkiye'de ortaya çıkmış, Sovyetlerin çözülüşünden hemen sonra 1923 Cumhuriyeti de adım adım çözülmüştür.

Emperyalist sistemin yeni dünya düzeni, Türkiye'yi de etkilemiş, doğrudan emperyalist merkezlerin icazetiyle AKP ülkemizde iktidar edilmiştir. Siyasal İslamcılık'a emperyalizm tarafından biçilen rol Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesi idi. Bu durum aynı zamanda em-

peryalist sisteme doğrudan bağlanma rolüydü. AKP'nin 20 yıllık iktidarı, hem dış politikada ABD emperyalizminin taşeronluğunun yürütüldüğü hem de ülkenin bütün kaynaklarının emperyalizme peşkeş çekildiği bir döneme tekabül etmektedir. Böylesi bir dönemin yönetim biçimi ise doğrudan merkezileşmiş tek adam yönetimi olmuştur.

Sermayenin Çıplak ve Gerici Diktatörlüğü

Ancak hepsinden daha önemlisi, gerek Türkiye kapitalizminin ihtiyaçları gerek emperyalist sisteme entegrasyon ve gerekse sermaye sınıfının çıkarları AKP'nin 20 yıllık iktidarının temel belirleyeni olmasıdır. AKP, doğrudan sermaye sınıfının çıkarlarını savunan bir parti olarak bunu çıplak bir biçimde yerine getirmiştir. Bütün kamu kurumları özelleştirilmiş, ihalelerle doğrudan sermaye sınıfı beslenmiş, emekçiler daha yoksul hale gelirken sermaye sınıfı servetine servet katmıştır. Patronların çıkarlarını temsil eden AKP, yoksul emekçi kesimleri ise din adına kuşatmıştır. AKP iktidarı, sermayenin çıplak diktatörlüğünün üstünü din kılıfıyla örtterek 20 yıllık iktidarını bugüne taşımayı becermiş, bugün de tek adam rejimiyle yeni bir rejimin temellerini atmıştır.

Rejimin 4 Sütunu

AKP eliyle kurulan rejimin 4 sütunu vardır. Birincisi sermaye sınıfı, ikincisi Diyanet, üçüncüsü tarikatlar ve dördüncüsü ise çete/mafya oluşumlarıdır. Bir yandan emekçi sınıflar üzerinde ve muhalif bütün toplumsal kesimler üzerinde tek adam rejiminin sopası, diğer yandan tarikat, mafya ve patronların çıkarlarını korumak üzere bu kesimlere sunulan havuç siyaseti. AKP yönetimi, mafya, tarikat ve patronların çıkarlarını temsil eden bir parti olarak devleti de mafya, tarikat ve patron devletine dönüştürmüştür.

Ülkemiz uyuşturucu ticaretinin merkezi haline getirilmiş, mafya ve çeteler her yeri sarmış bulunuyor. Tarikatlar birer holdinge dönüşürken, AKP aynı zamanda paramiliter güçlerle iktidarını korumaya almıştır.

Kahrolsun İstibdat, Yaşasın Cumhuriyet

Bugün ülkenin ekonomik, siyasi ve toplumsal sorunlarının kaynağında sermayenin çıplak gerici diktatörlüğü bulunmaktadır.

Bugün 99 yıl önce kurulan Cumhuriyet'in bütün kazanımları ortadan kaldırılmış durumdadır.

Bugün tek adam rejimi kurularak tam bir baskı, hukuksuzluk ve adaletsiz bir düzen tesis edilmiştir.

Cumhuriyet'in 99. yıldönümü süslü laflarla kutlanamaz.

Bugün yapılması gereken yeni bir Cumhuriyet mücadelesini yükseltmektir!

AKP'nin İdeolojik Pusulası: Atatürk'e Firavun Diyen Nuri Pakdil

AKP Genel Başkanı Erdoğan, Azerbaycan dönüşü uçakta gazetecilere verdiği demeçte şunları söylemişti:

“Biz muhafazakâr devrimciyiz. Milli ve manevi değerlerimize tavizsiz şekilde sahip çıkan; haklarımızı, menfaatlerimizi her şartta koruyan yanımızla muhafazakâriz. Ülkemiz için eser ve hizmet siyasetinden demokrasi, hak ve özgürlüklere, her alanda devrim niteliğinde adımlar atan; dünyadaki zulme ve adaletsizliklere itiraz eden yanımızla da devrimciyiz. Yakıp yıkan, taş üstüne taş koymayan sözde devrimciliğin aksine; kendi medeniyetinin değerlerinden yana olarak sürekli okuyan, çalışan, üreten, imar eden, geliştiren ve atılım içinde olan gerçek bir devrimciliktir bu. Muhafazakâr devrimcilik işte budur. Bu anlamda özellikle gençlerimize Nuri Pakdil'in eserlerini okumalarını tavsiye ediyorum. Ben merhum Nuri ağabeyimizin aynı zamanda talebesi durumundaydım...”

Yukarıdaki sözler AKP Genel Başkanı'nın ve temsil ettiği siyasetin bir özetidir. Kendisi Nuri Pakdil'i örnek alırken Cumhuriyet düşmanlığı da ortaya koymaktadır. Nuri Pakdil, Cumhuriyet'in bir aydını değil tersinden Cumhuriyet düşmanlığı ile tanınan bir isimdir. Cumhuriyet ve Atatürk karşıtı görüşleriyle bilinen Nuri Pakdil, Star gazetesi tarafından düzenlenen Necip Fazıl Ödülleri töreninde *“Ne mutlu Müslümanım diyene”* sloganı atmış, *“Atatürk'e karşı mısınız”* sorusuna da *“Ben Firavun karşıtım, beni okuyanlar kimi kastettiğini bilir”* yanıtı vermişti.

Pakdil, 2014'te Sakarya Büyükşehir Belediyesi tarafından düzenlenen *“Ustalara Saygı”* programında da *“Değerli arkadaşlar, ben bu değerli toplantımızı bir slogan cümleyle bitirmek istiyorum. Ve slogan cümle biter bitmez de hepinizden yoğun alkış bekliyorum”* diyerek sahnede “Yaşasın Şeriat. Yaşasın İslam'ın Evrensel Kardeşliği” sloganı atmıştı.

AKP'nin referans olarak gösterdiği Nuri Pakdil'in şeriat propagandası yapması, AKP'nin gerçek kimliğini göstermesi açısından yeter de artar bile.

Bir Cumhuriyet Düşmanlığı: Mahir Ünal'ın Türkçe Sorunu

AKP'nin önde gelen isimlerinden ve MYK üyelerinden Mahir Ünal yaptığı konuşmayla gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir. Katıldığı bir panelde yaptığı konuşmada söylediği sözler ibretliktir: *“Tarihteki en sert kültürel devrim Türkiye'de yaşanmıştır. Mesela Fransız Devrimi her şeyi yıkmıştır ama lügate yani dile dokunmamıştır. Yine en sert devrimlerden bir tanesi Mao'nun Çin'de yaptığı kültürel devrimdir ve o da dile dokunmamıştır. Ama maalesef bir kültür devrimi olarak bizim lügatimizi, alfabemizi, dilimizi, hasılı bütün düşünmemizi yok etmiştir.”* ifadelerini kullanarak Türkçe yazılamayacağını, düşünülmemeyeceğini söyleyerek Arapça konuşmamız gerektiğini açık açık ifade edebilmiştir. Konuşmasına Cemil Meriç'in kaleme aldığı 'Bu Ülke' adlı kitaptan alıntılar yaparak gençlere seslenen Mahir Ünal, *“Bugün konuştuğumuz Türkçe'nin düşünce üretebilmesi mümkün değildir. Bugün konuştuğumuz Türkçe ile bir düşünce üretemeyiz sadece ihtiyaçlarımızı karşılayabiliriz, konuşma ihtiyacımızı karşılayabiliriz. Mesela melûl, mahsun, inkisar, keder, hüzün, buhran bunların hepsini tek bir kelimeyle ifade ediyorum; stresliyim”* diyerek akıl ve mantık sınırlarını zorlayan bir konuşma yapmıştır. Türkçe'nin düşünce üretmesi mümkün değildir diyen Mahir Ünal, aslında Arapça konuşmak istediğini beyan etmiştir. Bu konuşma Türkçe'ye olduğu kadar Cumhuriyet'in harf devrimine de nasıl karşı olduklarının en somut örneğidir.

AKP'nin Asıl Yüzü: 90 Yıllık Reklam Arası

Manisa AKP İl Yönetim Kurulu Üyesi Ziya Oyt'ın Birleşmiş Milletler'in aldığı Kudüs kararının ardından sosyal medya üzerinden yaptığı “600 yıllık yedi düvele hükmeden Osmanlı'nın, 90 yıllık reklam arası bitmiştir. Zafer inananlarındır” paylaşımı AKP'nin Cumhuriyet düşmanlığının bir başka ifadesidir. Kendilerini Osmanlı'nın devamı olarak görüp Cumhuriyet'i 90 yıllık reklam arası olarak görmektir. Aynı zamanda 90 yıllık parantezi kapattık değil, karşı-devrimin siyasal temsilcileri olduklarını yine bir AKP yetkilisi açıklamıştı.

SOL BAKIŞ

Kamil Tekerek

Neden yeni bir cumhuriyet istiyoruz?

Biz bu ülkede bir düzen değişikliği istiyoruz. Emekçilerin laik ve bağımsız cumhuriyetini kurmak için mücadele ediyoruz. Ülkemizin son yirmi yıllık tarihini kabaca ifade eden aşağıdaki sözler aslında tam da ne için mücadele ettiğimizi özetler niteliktedir.

“Altını çiziyorum; modern, dindar bir gençlikten bahsediyorum. Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, **kininin**, kalbinin davacısı bir gençlikten bahsediyorum.”

“Ülkeme yatırım için dünyanın tüm girişimcileriyle görüşürüm. Bakanlarıma da her yerde görüşmelerini tavsiye ederim. Çünkü ben ülkemi **adeta pazarlamakla** mükellefim.”

“İlk 19 madencimizin bedeninde herhangi bir yanık yoktu, **güzel öldüler**. 8 madencimizde ise hafif yanıklar vardı, onların kimlik tespitlerinde sorunlar yaşandı. Maden işçileri ailelerine teslim edildi.”

“Bu bölgenin insanı bu tür olaylara alışıktır. Şöyle 20 yıl gerisine gidiyorum. 90'lı yıllardan bugüne Zonguldak'ta bu tür faciaları hep yaşadık. Kömür ocaklarına ben de indim. 2 bin metre derinlikte madencilerin nasıl çalıştığını gördüm. Onlarla iftar yaptım. **Bu mesleğin kaderinde bu var.**”

“En son 41'inci işçimize ulaştık o da rahmetli olmuş. Merhumların sayısı 41 olmuş oldu. Patlamanın sorumluları soruşturmayla ortaya çıkacak. Amasra en ileri maden teknolojilerine sahip. **Biz kader planına inanmış insanlarız.**”

“**İki tane ayyaşın** yaptığı yasa muteber oluyor da dinin emrettiği bir yasa sizin için neden reddedilmesi gerekiyor.”

“Fatih Sultan Mehmet Ayasofya'yı cami olması için vakfetti. Bizim inancımızda vakıf malı dokunulmazdır, dokunanı yakar! Vakfedenin şartını çiğneyen **lanete** uğrar.”

“Türkiye'nin yarınında artık Kemalizm'e ve Kemalizm benzeri rejimlere, sistemlere yer yoktur. Kemalizm'in yeniden kendini üretmesi söz konusu değildir. Bizim için en üst belirleyici, İslam'ın etkileridir. Her şey ona göre belirlenir.”

“Hem laik, hem Müslüman olunmaz. Ya Müslüman olacaksın, ya laik. İkisi bir arada olunca ters mık-natıslanma yapar. Mümkün değil, ikisi bir arada olamaz.”

“Cumhuriyet bizim lügatimizi, alfabemizi, dilimizi, hasılı bütün düşünmemizi yok etmiştir.”

“**Keşke Yunan galip gelseydi.** Ne hilafet yıkılırdı. Ne şeriat yıkılırdı. Ne medreseler lağvedilirdi. Ne hocalar asılırdı. Hiç biri olmazdı.”

“Son yüz yıl kapatılması gereken bir parantezdir.”

“Büyük Ortadoğu Projesi'nin **eş başkan**ıyım.”

“**Özgür Suriye Ordusu**, kendi vatanlarını korumak için bir araya gelip organize olmuş, bizim de des-

teklediğimiz, tıpkı Kurtuluş Savaşımızdaki Kuvayi Milliye güçleri gibi sivil oluşumdur.”

“İnşallah biz en kısa zamanda Şam'a gidecek, Selahaddin-i Eyyubi'nin kabri başında Fatiha okuyacak, **Emevi Camii'nde namazımızı da kılacağız.**”

“**Oğlum gemi değil gemicik aldı.** Siz kalkar, 15-16-17 yaşında bir gemi alır ve küçük gemi de küçük bir gemiciklerden olursa ve bunun da ödeme koşulları da gayet iyi olursa, kendi kendini ödeyecek durumda olursa niye alınmasın? 300, 400, 500 bin dolar peşinatla bir gemi alabiliyor, ondan sonra da bu gemi, taksitlerini kendisi ödeyebiliyorsa bunu yapabilirsiniz.”

“Siyasi irade olarak biz bu konuda iş adamlarımızın arkasında olduğumuzu her fırsatta ifade ediyoruz.”

“TEKEL'i babalar gibi satarız.”

“Bu teröristler, eşkıyalar bira şişeleriyle caminin içini pislemişti. Bunlar çürük, bunlar **sürtük**”

“Ayaklar baş olursa kıyamet kopar.”

“Lan artistlik yapma, **anani da al git!**”

“Yetmez ama evet.”

Sanıyoruz ki, bunlar neden yeni bir Cumhuriyet için mücadele ettiğimizi özetlemek için yeterli olmuştur. Sermaye egemenliğine son vermek, bağımsız bir ülkeyi kurmak, laikliği kazanmak için sermayenin, gericiğin ve emperyalizmin çıkarlarını temsil eden istibdat rejimi ile kavgamız var. O yüzden haramilerin saltanatını yıkacağız, emekçi halkın hakkı olan ülkeyi, Sosyalist Türkiye'yi kuracağız!

Pusula:

İŞ CİNAYETLERİNİN FAİLİ BELLİ

Bu haftaki Pusula'mızı iş cinayetlerine ayırdık. Öncelikle Amasra maden katliamında yaşamını yitiren 41 madenciye saygıyla anıyoruz. Yaşananlara kader ve fitrat diyenler var. Ancak geçmiş dönem yaşanan cinayetlerin ve bugün Amasra'da yaşanan katliam, ortadaki gerçeğin kaza ile açıklanamayacağı, hele fitrat ve kader ile geçiştirilemeyeceğini gösteriyor. Ortada olan kanlı bir sınıf savaşıdır. Bu savaşta emekçiler ve işçiler ölürken, yaşamak patronlara düşüyor. Bu haftaki sayımızda işlediğimiz bu konu, yaşanan kazaların cinayet olduğunu ortaya koyuyor.

İlk yazımız **SEYHUN KARATAŞ** tarafından kaleme alındı. **"20 YILLIK BİLANÇO: İŞ CİNAYETLERİ"**. İkinci yazımız **KEMAL PARLAK**'ın kaleme aldığı **"İŞÇİLER SERİ HALDE VE TOPLUCA ÖLDÜRÜLÜYORLAR"** başlıklı yazı. Son yazımız ise **"İŞ CİNAYETLERİNİN ANATOMİSİ"** başlığı ile **YUSUF KURT** imzasını taşıyor. İyi okumalar...

20 Yıllık Bilanço: İş Cinayetleri!

| SEYHUN KARATAŞ

İstatistik sadece belirli girdiler ile anlamlı ilişkileri rakamlarla ortaya koymak ol-mamalı. Hele o rakamlar insan ölümlerini ifade ediyorsa...

Amasra'da gruzi patlaması sonucunda canını yitiren 41 işçi...Eğer şehit diyorlarsa, öldürenin kim olduklarını bildiklerindir.

Marx "tarih sınıf savaşımı tarihidir..." der. Kapitalizmin bugün geldiği nokta bu savaşımı olabildiğince görünmez hale getirmeye çalışmaktadır. Küreselleşme ile birlikte iş cinayetlerinin artmasını ortaya koyan akademik çalışmalar da mevcuttur... Üretim sürecindeki girdilerin maliyetlerini minimize etmeyi amaçlayan patronlar sadece işçilerin ücretini azaltarak veya enflasyon gibi çeşitli parametreler ile ücretlerin aldığı payı azaltmakla yetinmez aynı zamanda işçilerin çalışma ortamlarındaki güvenliğinde maliyetini minimize etmeyi hedefler. Bu durum ise çeşitli "kazaları" ortaya koymaktadır. Sınıf savaşının varlığı ise bu ölümler ile ispatlanmaktadır. Patron sınıfının kar oranlarının düşmesi onu aksiyon almaya zorlamaktadır ve bu aksiyonun sonucunda ortaya çıkan ölümler toplum tarafına kaza olarak sunulurken, belirli tarihi gelişim yasaları ve emperyalizmin yö-

nelimleri ile Türkiye'de AKP iktidarı tarafından kader ve fitrat kavramlarıyla sunulmaktadır.

Bu sebeple kaza değil, kader değil, fitrat değil her işçinin ölümünün bir cinayet olduğunun altını çizerek 20 yıllık AKP iktidarı boyunca yaşanan iş cinayetlerini ortaya koyalım.

İşG Meclisi'nin raporlarına göre 2002 yılından bu yana en az 28 bin 703 işçi yaşamını yitirdi.

2021 yılındaki ölümlerin %84'ü ücretli işçilerden, %16'sı çiftçiler ve esnaflardan oluşmaktadır.

İş kollarına göre ise ölüm istatistikleri; ticaret, eğitim ve büro işçileri %16, inşaat, yol işçileri %16, tarım, orman işçileri %15, sağlık işçileri %10, taşımacılık işçileri %9, belediye ve metal işçileri %5, konaklama ve güvenlik işçileri %4, maden işçileri %3, enerji işçileri %2 ve diğer iş kolları %11 oranındadır.

28-50 yaş grubu cinayetlerin %50'sini, 18-27 yaş grubu %10, 51-64 yaş grubu ise %25 oranını kapsamaktadır. 0-14 yaş grubu %1, 15-17 yaş grubu %2 oranında pay alırken %5'in yaş grubu bilinmemektedir.

Ölenlerin %96'sı ise sendikasız...

Bu veriler ise sadece iş yerinde yaşamını yitirenleri kapsamaktadır. Covid-19'un meslek

hastalığı ve ölümlerin iş cinayeti olarak sayılmadığı bir süreç yaşadık. Her bin işçi için yılda 4 ile 12 meslek hastalığı olgusu beklenmektedir. Geçim sıkıntısı ve maddi gerekçelerle tedavi göremeyenlerde bu rakamlara eklenmelidir. Sınıf savaşının verilerini ortaya koyacak saydıklarımızın yanı sıra çoğu intiharı da bu cinayet grubuna girmek zorundadır.

AKP patron partisidir. Mezar başında dua okumak, koşarak patlama yerine gitmek veya ölen işçilerin ailelerine paralar vermek bu yarayı kapatmaz.

Kapitalizm 21. yüzyılda bile yeniden üretimi karşılamakta zorlanmaktadır. İşçilerin mücadelesini savunanlar ise yıllardır ortada. Patronların ve temsilcilerinin timsah göz yaşlarına, duygu sömürülerine kanılmamalı.

En başta dediğimiz iş cinayetlerinin rakamlardan çıkması adına, 2021 yılında ve Amasra'da evini geçindirmek, çocuklarını okula gönderebilmek, yaşamını idame ettirmek için çalışırken canını veren tüm işçilerin isimlerini yazının en sonunda paylaşma gereği duyuyorum. Binlerce işçi, binlerce arkadaş, binlerce amca, binlerce teyze, binlerce kardeş...

Ali Doğru, Aziz Köse, Berkay Pınarcıoğlu, Emrah Kaval, Enes Aydın, Ercan Akdeniz, Fikret Kansıız, Gökhan Mercan, Murat Ergin, Rahman Özçelik, Ramazan Özer, Selçuk Ayvaz, Serkan Nakas, Yener Saygın, Mehmet Kara, Rasim Bulut, Sabri Akdere, Murat Öztan, Şuayyp Okun, Serhat Kahraman, Suat Demirkıran, Yaşin Çelik, Gürdal Serenli, Orhan Altun, Emrah Kaya, Rıdvan Acet Muhammed Mehdi Ertürk, Abdurrahman Ocal, Habib Gökçe, Yiğithan Artık, Kenan Korkmaz, Haydar Gündoğdu, Fatih Bozdemir, Hasan Hüseyin Önal, Seçkin Budak, Yakup Mehmet Öyürlü, Mehmet Emin Amin Asayır, Ümit Erdoğan, Yusuf Arslan, Abdullah Utku, Nurullah Karataş, Bediühan Mıntemur, İzzet Tülüçe, Şahin Güvenc, Mahmud Şhabek, Aşije Ünal, Behçet Türkmen, Oktar Dolacı, Doğan Gül, Engin Gözpınar, Ali Göktaş, Abdullah Karagöz, Zeki Arıcı, Yahap Kara, Sinan Kartal, Muammer Onker, Hasan Ali Gökdemir, Recep Sarıtepe, Caner Kaya, Mehmet Akçimen, Mürsel Demir, İlhan Özdemir, Fazıl Etike, Ömer Kapan, Kemal Balı, Günay Karaağaç, Murat Kantar, Ayşe Türk, Ramazan Tümer, Dursun Küçükbaş, İbrahim Gökdemir, Fatih Subaş, Ali Kalaycı, Mehmet Korucu, Umut Can, Durmuş Sertbakan, Sinan Oğuz, Hakan Özsaltık, Ali Rıza Sandıklı, Emrah Şallı, Hüseyin Garip, Halil Şölen, Salih Güneş, Hanefi Sevinç, Samimi Değerkaya, Selim Topuzoğlu, Yakup Tor, İdris Akgün, Sinan Bozkaya, Saim Toparlı, Yüyp Aslan, Ferhat Doğan, Mustafa Kurtulmuş, Mekin Demirci, Ömer Kaya, Çetin Bayın, Ahmet Bıçak, Orhan Şen, Murat Boğa, Mehmet Ali Dere, Bedran Güzel, İsmail Polatcanlı, Okan Atlı, Şerafettin Polat, İsmail Özmen, Osman Varlı, Aydın Demirtaş, İbrahim Alan, Asım Karakoç, Süleyman Yumuk, Doğan Alan, Osman Çelik, Turan Pınar, Süleyman Altıntaş, Davut Kurt, Bayram Yılmaz, Osman Durmuş, Cihan Gökbaş, Ekrem Yılmaz, Mehmet Yılmaz, Mehmet Samur, Erdoğan Saim, Duran Geçkil, Ali Kağnica, A.G., Halil Özbay, Fahrettin (Halittin) Akbalık, Tanık Güneş, Adem Tancan, Ahmet El Ahmet, Mehmet Çetin, Anar Oruçov, Hasan Kurban, Nüket Mermer, Mustafa Fırat, Fatma Yeter, Seher Bıcı, M.Kutsal Altıntaş, Veysel Erdem Uzun, Mehmet Topçuoğlu, Fatma Demirel, Fuat Güneş, Yaşin Erol Yalçın, M.Tankut Sevim, Uğur Bozdoğan, Ahmet Özsakarya, Bülent Gülhan, Özde Çivici, Yaşar Demirtaş, Vedat Erdoğan, Bilal Tor, Abdurrahman Kahveci, Erol Danacı, Ali Kerekli, E. I., Zeki Kocatürk, Kenan Yiğit İkizözü, Hidir Kaya, Nihat Elman, Nurtken Elici, Fethi Bulut, Şim Ağa, Engin Odabaşı, Süleyman Daşgın, Hakan Süzen, Muhammed Onan, Ahmet Nor, Fuat Yetkin, Kadir Korkmaz, Bahtıyar Kandimov, Azmi Türkmen, Hakan Atalay, Mehmet Özkın Turan, Sevgi Ülce, Mehmet Uyar, Hüseyin Karokuş, Hüseyin Kalkın, Emrah Akyurt, Ula Kerem, Nuri Koruyan, Azize Gülmez, Şahide Budak, Hayri Burak Gül, Recep Uysal, Yaşar Kansızoğlu, Abdullah Sayan, Kadir Kurak, Ömer Erkaya, Ahmet Arcan, Mümtaz Halaf, Hasan Yıldız, Şenol Akköz, Mehmet Sabancılar, Nurseven Elbasan, Umut Ahi, İbrahim Örsel, Fatih Coşkun, Kamil Beki, Ümit Demirhan, Nimet Sayraç, Nesilhan Mermertaş Karaağaç, Ömer Yalap, İsmail Duran, Nİlgün Ediz, Mehmet Ali Tan, Necati Atmaca, Hasan Hüseyin Tavlı, Salim Karaman, Mustafa Akatay, Aylin Alphan Erdemir, Emre Yılmaz, Kemal Ercin, Talha Aktaş, Akin Öztürk, Mamoun al-Nabhan, Ahmed Al-Ali, Muhammed el-Bish, Tugay Ersoy, Adem Bilir, Halil İbrahim Yazıcı, Mehmet Şapan, Tuncay Aydın, Cüneyt Çetinkaya, Fatih Terzioğlu, Bilal Kurt, Serdar Demirel, Sabahattin Çelik, Mehmet Şahin, Serkan Duran, Bediühan Yıldız, Muhammed Kaddur, Ufuk Göktaş, Mehmet Emin Göğün, Hasan Karakılıç, Hacı Ali Akdeniz, Şenol Aydın, Hacı Tunç, Murat Bülbül, İbrahim Değer, Salih Topçu, Boston Eser, Salih Bulut, Halit Gökçe, Zafer Pallavuş, Emrah Ballı, Ahmet Kuruçaylı, Başak Cengiz, Mustafa Aydın, Orhan Polat, Aşkin Dişkaya, Ergün Celep, Talat Yıldız, Fetullah Sarı, H.I., Adil Kara, Mehmet Tuğra, Mehmet Soyarslan, İsmail Ünal, Canip Yıldız, Ali Demir, Suat Çelik, Mehmet Şükrü Yücel, Bekir Kaya, Mustafa Celil Hancocklu, Ergün Şahin, Nedim Köse, Fikret Ağırman, Galip Çetin, Abdullah Çelik, Muammer Evcı, Mehmet Ali Sorulmaz, Gülcan Aslan Karakoç, Sultan Fidan, Mehmet Emin Ünlü, Nejat Toker, Metin Baş, Betül Kırac Güler, Vahide Bozer Yaman, Erçument Keçiç, Şerife Nurdöğüş, İşıl Dalgin, Nuri Türker, Ekrem Ayrancı, Şerafettin Bayoacı, Ayşel Akdeniz, Nüreset Bozacı, Çiçek Gülek, Metin Gülek, Vehbi Kıymacı, Ahmet Uysal, Ayşe Özsoy, Fikri Sözbir, Fazile Sevim Yağcı, Şerif Soğur, Ümmet Turhan, Sevgi Çakıcı, Kader Nur Palaz, Muhammed Fatih Taşlıoğlu, Mehmet Uzun, Aydın Göçer, Gürkan Eşmer, Mehmet Şahin, Ali Ercan Yılgin, Refikcan Uysal, Havva Ergin, Ramazan Günyay, Halil Yüksel, Hüseyin Akbaş, Talip Güngör, Durmuş Güneş, Volkan Çayan, Davut Kaplan, Osman Kaya, Malika Goklenova, Cengiz Topel Figen, Şirin ., Hüseyin Cember, Salim Otuk, Gökhan Karabulut, Fedai Altun, Mustafa Tunçel, Naci Sağman, Adem Aykanat, Yiğithan Kuştepe, Yurdal Gökçe, Davut İlhan, Ferhat Ede, Haluk İskenderoğlu, Ali Arslan, Müztabah Donat, Yaşin Beşiktepe, Süleyman Arık, Recep Yıldız, Hüseyin Köse, Mustafa Altıparmak, İbrahim Kös, Muhammed Yalçın, Kaya Dursun, Kemal Kamacı, Veli Bilen, Uğur Özmen, Nizamettin Alkan, Nedip Afgani, Ali Kubacık, Mehmet Saki, Ali Özgün, Fehmi Batır, Mehmet Durmuş, Mehmet Eşen, İsmail Demirel, Eyüp Ertuğrul, Şaban Coşkun, Mehmet Yıldırım, Cemil Hacıtemelloğlu, Ramazan Hacısalihoğlu, Sinan Taşkıran, Mustafa D., Ramazan Akkoyun, Zülküf Akarsu, İlyas Köken, Yakup Dursun, Erdal Aşkar, Zekeriya Yıldız, Fedai Büyükköztürk, Cemal Yücel, Mehmet Demir, Sadık Çiçek, Özkan Deniz, Suat Atılı, Ali Ekber Demirtaş, Murat Ceylan, Enes Burak, Yusuf Üzen, Abuzer Atakan Gür, Muhammet Saltuk Kalem, Murat Eken, Nedim Taş, Recep Kula, Kemal Kuruçay, Salman Ateş, Uğur Bakır, Ümmühan Yeşilkaya, Selami Bozacı, Yaşar Demirbaş, Melek İnci Gökütüz, Serdar Davaracı, Ali Yurdakul, Nurcan Uçar, Alihan Özkaya, Kamil Soydan, Lütfiye Terzi Özer, Ramazan Şaded Güvercin, Zeki Nalbantoğlu, Ahmet Tuğral, Ömer Gökdemir, Hasan Ali Yıldırım, Yılmaz Ateşoğlu, Ahmet Çukur, Ahmethan Şanlı, Emrah İrfan, Asilhan Kazın, İpek Akin, Engin Tümen, Ali Yücel, Muhammet Emin Şenates, Ramazan Yalçın, Şakir Avcı, Köksal Zeynel, Ahmet İnanır, Ali Gökçe, Mustafa İhtiyar, Adem Sayın, Arif Kartal, Ferhat Akyol, Cömert Özcan, Zeki Zencilir, İbrahim Heydo, Hakan Kolu, Mehmet Öztürk, Atakan Ağdaş, Nuri Aydın, Osman Güler, Muhsin Yalçın, Veysi Emre, Emin Özcan, İbrahim Yiğit, Ramazan Enes Şimşek, Nurettin Uçak, Bahri Dinç, Ali Bayar, Orhan Hamçer, Kemal Demir, Ergün Yıldız, Emrullah Anşın, Ömer Faruk Kaya, Sinan Çelik, Nurbay İrmak, Gazi Çiçek, Süleyman Yavuz, Mustafa Yaş, Muzaffer Uzun, Dursun Güleç, Yusuf Kahveci, Hafız Yoğurtçu, Ümit Ceylan, Emre Özdoğan, Gökhan Nas, Metin Altun, Muaz Bellikli, Özgü Güzey, Bekta İremadze, Serap Yeşil, Orhan Yurtcu, Bekir Koç, Rümeysa Berin Şen, Hüseyin Taflan, Lokman Toksoy, Fadil Çekiç, Ahmet Dikmen, Elif Aydın Yamak, İknur Ünal, Melek Çolak, Sevgülü Memet, Ceren Döğeriçi Kantar, Hakan Kocaefe, Fatma Yeşil, Ramazan Öztürk, Abdullah Çanataoğlu, Nagihan Özcan, Mustafa Duran, Fatma Kuş, Emrah Meydan, Ömer Fırınca, Ayberk Karagöz, Bülent Üstüner, Cebirali Şahin, Muharrem Can, Ferdi S., Mustafa Arslan, Ahmet Özbek, Mehmet Güngör, Bilal Öztürk, Adem Topbaş, İrfan Çelik, Süleyman Şen, Turgay Kayaalp, Yavuz Barlas, Necmiye Çavdar, Yaşar Soylu, Ali Doğan, A.E., Naim Çöloğlu, Seyfettin Kara, Salih Tirç, Abubekir Akpınar, Recep Polat, Ahmet Nanecli, Nuri Demir, Ertan Göktepe, Aşkin Tün, Dellil Aşık, Casım El Sice, Necmi Sedef, Serdal Ton, Ayşe Şigirci, Süleyman Güler, S.A., Mustafa Sığirci, Abdurrahman Cengiz, Fatih Çelik, Ömer Y., Zekeriya A., Abdurrahman Duranay, Musa Evi, Ahmet Elik, Şaban Tönget, Ali Şahin, Ayşe Yiğitalp, Necmi Karadaş, Enes Kurt, Taha Demirler, Aziz Erbay, Mustafa Bolca, Kemal Badalov, Osman Karatepe, Erkan Karahüyüklü, Özgür Hos, Alper Güler, Mesut Tetik, Nazif Çukur, Muharrem Şentürk, Abuzer Çelik, Hilal El Raşit, Ersin Özsoy, Emre Ağbulak, Bekir Kurt, Murat Çoban, Aysel Şentürk, Yaşar Yüce, Nüreset Açıkgöz, Nebize Korkmaz, Cangül Akın, Suzan Aksoy, Hülya Dinçkol, Halil Aksoy, Bayram Gezerov, Zeynel Acal, Erol Kes, Hediye Çınar, Hamza Pınarbaş, Mehmet Ali Pıstıf, Ramazan Şahin, İlbay Vurdular, Berrin Metin, Turhan Cemal Çırak, Cemal Memiş, Ahmet Çakmak, Mustafa Çelik, Akif Aykanat, Ercan Güler, Gülhat Demir, Onut Öztürk Haciosmanoğlu, Hasan Kürsat Demir, Şaban Kır, Ekrem Er, Ali Faruk Terzi, Remzi Türkmen, Tahsin Tunç, Hilmi Gümüş, Emrah Vargün, Sevdâ Bırayn, Adnan Varan, Selahattin Yılmaz, İsmail Kınalı, İsmail Sevim, Erol Akyıldız, Aziz Kocatürk, Zeynel Abidin Oğuz, Ayhan Okuyan, Halil Ahmet Kurt, Çetin Sevin, Fatih Sungurtekin, Mustafa Uyar, Hasan Cihan, Sabri Ö., Ramazan Odabaş, Adem Severen, Berkhan Uğuz, Ahmet Mutlu, Lütfi İnat, Ferhat Temel, Mutalip Başkurt, Bozan Baydılı, Mehmet Bayraktarı, Yusuf Demir, Mustafa Akkoç, Ömer Akgül, Erol Arpacı, Ali Çiçek, Dilaver Kiyak, Sebahaddin Sezay, Engin Çal, Ahmet Çiçek, Şerif Özdemir, Tuncar Bozkurt, Mustafa Doğan, Veli Arslan, Rıdvan Kılıç, Ömer Elbi, Bekir Tekirağaç, Şahin Uzun, Yaşin Karadeniz, Denizcan Karokuzcu, Murat Aktürk, Aziz Albayrakı, Ahmet Aktas, Yunus Bozkır, Halit Uğur, Sedat Akkuş, İzzet Ullar, Serdar Çiçek, Oğuzhan Kutbay, Aziz Çağlar, Burç D., Hüseyin Kantarcı, Murat Gürses, Lasif Uysal, Erol Kiyak, Ahmet Dilşiz, İlyas Bıdık, Veli Bal, Volkan Ekinli, Alim Eren, Suhi Topuzoğlu, Cevat Karnapoğlu, Nurullah Atasoy, Şefik Berent, Cavit Çiftçi, Adem Demir, Ali Sayan, Hacı Ömer Kırın, Necmettin Dündar, Satıl Çalısal, Halil İbrahim Varan, Mehmet Beldir Tınoksız, Kenan Alioğlu, Murat Ürfüli, Ali Avni Silleli, Hasan Fevzi Kartöz, İbrahim Hakkı Büyükbüşe, Muslahattin Çelik, Yusuf Modanlar, Sezal Yakin, Duygu Ömrüoğlu, Cemile Berra Tüfekçiboş, Mehmet Murat Sepin, Kezban Gürsoy, Tuna Karadeniz, Metin Uzunodurukan, Atilla Ateren, Eszter Jeles, Emirhan Korkmaz, Savaş Arslan, Mustafa Bakar, Muhammet Talha Karabacak, Nagihan Ekiz, İhsan Alici, Ahmet Arız, Ali Karakaya, Tayfur Işık, Arif Emre Beydilli, Hüseyin Buyruk, Oğuz Kaçmaz, Enes Sakarya, Mustafa Güney, Mahsun ., Memiş Göksu, Muhammed Elalyan, Mustafa Şahan, Abdülhamit Yıldırım, Yusuf Tümenli, Gürdal Gökçe, Fikret Keskiner, Ali Özkılıç, İbrahim Erdoğan, Mehmet Cin, Hasan Düzgüner, Resmiele Engel, Nebiye Yiğit, Hilmi Çakıcı, Faruk Özkan, İmam Şahin, Abdülhamit Gür, Mahmut Karaoslan, Erdal Çubuk, Seçkin Akinci, Mert Yıldırım, Yunus Topal, M.M., Yaşar Koç, Saim Akıl, Yaşar Öztopalıoğlu, Serkan Mirzaoğlu, Oğuz Avsar Aydın, Edip Uzunoglu, Evgenii Kuznetsov, Viladislav Berkutov, Nikolai Omelchenko, Vadim Karasev, Lurii Chuborov, Belkize (Hacer) Çelik, Mustafa Dilcan, Yaşar Dikmen, Mehmet Deniz, Özgür Özbek, Çetin Güner, Ming Muhammed, Kaan Eşref

Koç, Ersin Maden, Bayram Korkmaz, Zahit Ögüt, Ahmet Koçer, Ersen Dağlı, Süleyman Sakin, Necdet Arslan, Hidayet Şahin, Şehmus Temiz, Muzaffer Öksüz, Murat Çakmak, Yıldırım Akbaş, Ahmet Gürel, Rasim Mergen, Kaan Alptuğ, Sezer Polat, Yaşar Öztürk, Yunus Beyoğlu, Ertuğrul Sevik, Süleyman Ekrem, Uğur Çil, Yahya Berkay Şahin, Celal Uluçay, Mehmet Altun, Güzem Özgün, Erdoğan Ergenç, Soner Yonca, Mehmet Önal, Mikail Merican, İsmail Uçar, Mahmut Bozkurt, Fahrettin Çetinkaya, Zafer Uzuntaş, Habib Yılmaz, Nurettin Çiçek, Emrullah Gültekin, Ümit Ünal, Erol Bayraktar, Fadil Setirek, Mevlüt Çetin, Yaşin Tetikak, Hacı Ahmet Salman, Faysal Kızılırmak, Ercan Ortaç, Gökhan Kavak, Şerif Henderi, Şahin Körür, Talip Özkan, Uğur Koç, Halil Şen, Tuğrul Uluer, Erol Ergün, Kağan Horazal, Ercan Umut Dalman, Emre Sağlam, Zeki Alter, Battal Baltacı, Halil Erdil, Mustafa Aksöyek, Tahsin Yeğen, Mecit Muhammed Madal, Emcet El Şvabvi, Emat Eldin, Musa Çakmak, Siddik Ünal, Ahmet El Hassan, Abdurrahman Tam, Okan Gülsoy, Abdullah Kara, Süleyman Korkmaz, Hamza Malgaz, Mehmet Birgi, Mehmet Ali Söken, Selim Cagcag, Osman Kaya, Bünyamin Güneş, Erdoğan Şişeci, Ferit Akyapı, Kerem Kader Başol, Cengiz Umut, Ali Köse, Yılmaz Atak, Arap Kefenek, İslam Gasayak, Ömer Sayım, İbrahim Sarimehmet, Osman Küçüknalbant, Ahmet Akdeniz, Hasan Arındoğan, Mindia Gatenadze, Ferhat Alabalık, Aydın Özdemir, Hilal Koşar, Yılmaz Çiçek, Harun Alral Yiğitçin, Muhammed Ağdemir, Halim Atılman, Murat Taç, Hamit Erç, Fevzi Karataş, Muazzez Yılmaz, Selda Yardımcı, Mehmet Ağdemir, Halim Can Keskin, Bülent Kesim, Hediye Aksoy, Mustafa Bülbül, Mazhar Palta, Yakup Çakır, Selim Yeşilçam, Mustafa Memicki, İbrahim Birincioglu, Mustafa Yılmaz, Arif Kılıç, Halli Ümit Yıldız, Tekin Kaya, Mustafa Çankal, Murat Güler, Sonay Erer, Çetin Akbaş, Sinan Baygöl, İbrahim Okçu, Eyüp Sömez, Ender Ender Yıldız, Mehmet Emir, Zeynel Sarı, Müslüm Kılıç, Mustafa Kılınç, Yusuf Demirel, Münür Erdem, Tuncay (Dursun) Çakıroğlu, Mustafa Salebci, Mustafa Turgut, Veli Faris, Kemal Tekin, Ali Saçlı, Yaşin Ince, Bayram Baran, Ramazan Çelik, Yaşar Cınbaş, Erol Tovka, Mülkiye Yıldız, Ayşe Kından, G.G., Yaşar Karahan, Emrah Kaya, Eflatun Karaman, Coşkun Akdağ, Eşref Morgan, Ramazan Özdemir, Fatih Özdemir, Sevim Kiyak, Meryem Okur, Ethem Doğtekin, M.Aydın, Saim Kaplan, Ali Şimşek, Nevzat Malkoç, Şemsi Aktas, Z.K., H.E.H., Hatice Kestane, Hüseyin Öksüz, Yusuf Bulut, Nihat Can Çapuk, Ömer Çuk, Emine Karabulut, Şenol Arslansarı, Mehmet Yıldırım, Hamza Örnek, Muhammet Can Örnek, Samet Alpar, Barış Ergül, Mehmet Albayrakı, Cevdet Bayraktar, Kamuran Şimşek, Gülseren Develli, Adem Avcı, Elif Başak, Davut Dişli, Dürdane Doğan, Zeynep Kumsal Yılmaz, Morad Nader, Yücel Küçükçeşli, Leyla Aksakal, Tahir Çetin, Ali Faik İnter, Süleyman Bayrak, İsmail Öztürk, Muzaffer Aypar, H.A., Görkem Servan Güneş, Aydın Ellibo, Hasan Yıldızhan, Emre Şimşek, Ahmed Hannan, Murat Koçak, Erif Köşker, Erhan Yıldız, Hilmi Coşkun, Ali Osman Karabalık, Ramazan Horzum, Hüsnü Ayhan, Gökhan S., Harun Filiz, Zeki Can Bebek, Yıldırım Polat, Durmuş K., Khaled Albiriny, Süleyman Akgün, Bilal Kollu, J.Y. Kim, Ali Sarman, Hasan Ayaz, Süleyman İlhan, Hüseyin Taşkın, İlyas Kurt, Remiz Ince, Metin Mert, Alişan Durmuş, Zhamshit Haytakov, Serdar Yiğit, U.A., Habib Türeli, Efraol Akgül, Yaşin Akut, Rohbat Akinlar, Halli Ş., Abdulkurim Akan, Veysel Göç, Yaşar Ceylan, Halit Kaya, Ali Kurt, Hakkı Cingirli, Mahir Çöt, O.T., Hasan Kaya, Murat Meyde, Fahri Özcan, Ahmet Karakaş, Muhammed Yaşar, Beritan Taşer, Mustafa Yavuz, İbrahim Erkmene, Osman Biler, Emrah Kaya, Muharrem Kaya, Murat Kaya, Mehmet Ali Köküç, Mustafa Torkmen, Serdar Tekin, Şaban Kılıç, Serhat Kara, Doğan Susin, Yusuf Bingöl, İbrahim Koçal, Hüseyin Meydanlık, Hakkı Barutçu, İlahi Boyrak, Muhammed Nuri Sömez, Bülent Çaylak, Abdullah Surtay, Cevat Topcu, Selahattin Atış, Muhammed Atış, Sergel Oleinikov, Uğur Kır, Cumali Kuray, Yılmaz Demirel, Özgür Taşkın, Ali İnal, Ufuk Karataşlı, Fatma Sevim, Tayfur Kürsat Cantez, Ahmet Deniz, Hasan Tosun, Murat Uzan, Burcak Kurt, Serhan Alişkan, Ali Darbaz, Şahin Akdemir, Bayram Koç, Lokman Kaymak, Oktay Yılmaz, Oğuz Şişman, Ömer Babahanoğlu, Mehmet Ünalı, Birkın Yaman, Mehmet Koçak, Özcan Tuncer, Ali Sarı, Hami Metel, Döndü Bozdoğan, Murat Bahar, Ramazan Genç, Rahimi Zıadın, Mustafa İletmiş, Mehmet Ali Kıracı, Ümmet Kocabas, Ergün Ayanoğlu, Halil Tunç, Görkem Hasdemir, Ahmet Uca, Gülsüm Uca, Hami Aydın, Hatice Sarıal, Hüseyin Akdeniz, Yusuf Keskin, Mehmet Buldu, Durmuş Öksüz, Halil İbrahim Karaman, Erdoğan Özen, Burhan Ataman, Salih Bayraktar, Adnan Abdullah, Mustafa Alkan, Salih Güneş, Enver Uysal, Hamid Fovaz El Halaf, Cemal Aydoğan, Ruhl K., Abdullah Şahin, Murat Sümbül, Ahmet Yıldırım, Gülhan Çizik, Adem Bakırıcı, İsmail Kerimli, İsmail Atalay, Cennet Blek, Ahmet İri, Mehmet Kaya, Ümmühan Aşık, Birkın Aksanel, Mustafa Budak, Ercan Akkoyun, Erdoğan Dede, Abuzer Parlak, Özkan Cinkavus, Mustafa Demir, Sadık Kılıç, Doğan Zıncırkırı, Akif B., Şahin Kanioloğlu, Köksal Şahin, Mansur Hösük, Turgay Arslan, Ökkes Can, Abdullabaki Topaloğlu, Mehmet Akif Kahraman, Erdem Sarıyer, Mukadder Can, Adem Yargı, Adnan Doğan, Musa El Ahmed, Erdal Karakaş, Hasan Gökaslan, Talay Keseli, Deniz Poyraz, Bircan Doğan, Süleyman Amaç, Ergün Şahin, Mehmet Emin Bedir, Nejdet Kılıç, Metin Avunca, Yildray Özyurt, Orhan Şafaç Sezgin, Selami Tanrıverdi, Muammer Şahin, Nesih Cengiz, K.A., Doğan Dereli, Sergen Göç, Yaşin Akgün, Gürcan Barış, Cengiz Kara, Gökhan Sevinçin, Zakir D., Ali Yıldırım, Yaşar Özyurt, Nedim Yurttaş, Yunus Emre Gökdemir, Selahattin Akçan, Musa Kukul, Fazile Ahmed Huseini, Kubilay Çevik, Mehmet Yatmaz, Salih Gültekin, Furkan Süngü, Cüneyt Ölmez, Mustafa Çelik, Yasef Çalışkan, Osman Duman, Mustafa Eminso, Osman Altuntaş, Mehmet Kapukaya, Özgür Aydaş, Kadir Kaya, Berzan Özgün, Mustafa Tiniş, Şaban Tiniş, Nejdet Emre, Bayram Süryani, Mehmet Duman, Adem Çakal, Ahmet Balat, Ahmet Köse, Mahmut Elkurdi, Remzi Süslü, Abdullah Şahin, Kadir Baran, İbrahim Altan, Abdullah Topal, Durmuş Batı, Hüseyin Hülako, Mehmet Çoban, Cuno Ali Kisacık, Ahmet Ayduvan, Mehmet Bütün, Murat Çatır, Serkan Eryılmaz, Erdoğan Topal, Ramazan Yaprak, Resul Yılmaz, Talat Kaya, İbrahim Zengin, Ali Kılıc, Ömer Basmacı, Şerif Korkmaz, Zeki Tokgöz, Fazlı Yoğun, Ramazan Baş, Seyfettin Bağurcu, Adnan Akbulut, İshak Toğluk, Arif Yıldırım, Mustafa Yeşiladağ, Sedat Başoş, İ.B., Hazret Eren, Mehmet Esirlikli, Yaşar Balcı, Mehmet Karabaş, İzzet Büyük, M.K., Hüseyin Baş, Mahr Arslan, Can Evren, Yılmaz İlaslan, Sinan Öztürk, Savaş Hamurçilli, F.O., Metin Öztürk, Teymur Bakal, İlyas Kök, Özcan Özcan, Erdal Akkuş, Zülüfi Fülkil, Hakan Acat, Bahadır Dinç, Egemen Öztürk, Soner Terlemiş, Balir Yıldırım, Nihat Çelik, Mustafa Cüçük, Mustafa Karokuzcu, Ali Erden, Bahattin Dinçer, Sezayr Bölük, Yılmaz Sekecek, Yunus Emre İnan, Cemal Akyürek, Fadime ., Mehmet Özamaç, Ömer Duran, Mesut Kılıç, Keziban Kılıç, Erdoğan Gönen, İbrahim Kahraman, Dursun Aynacı, Nejla Taş, Ömer Kürkülü, Hüseyin Ceylan, Hasan Dinç, Muhammed Bayar, Arif Sağın, Hüseyin Yıldırım, Seycan Yalvaç, Fahrettin Öztürk, Remzi Yıldız, Mohmut Ergun, K.R., Fehmi Koç, Osman Sabuncuoğlu, Hidayet Akkuş, Murat Yıldız, Fevzi Özek, Mert Çamlibelen, Yazgılı Zengin, Fahrettin Aktas, Haşim Açıık, Ahmet Erilmiş, İmdat Derelioğlu, Hasan Saçaklı, Emre Su, Salih Demir, Yusuf Keskin, Basri Tüfekçi, Metin Eşen, Fuat Güle, Sezaı Ünlü, Mehmet Kahraman, Taner Kara, Barış Yazıcı, Alişan Ayaş, Şener Türker, Duygu Özgüç Uçurum, Hüseyin Özdoğan, Enver Vurgun, Emin Gültaşlı, Adnan Genç, Semir Yazıcı, Levent Çezik, Burhan Kazmalı, Teoman Alilli, Nihat Besler, Selami Kurucu, Ümit Berber, Ebru Unurlu, Ebubekir Sami Çınar, Kadri Bektaş, Volkan Demirtaş, Mehmet Yavuzatmaca, Özge Sabir, İsa Eren, Gürhan Satman, Behçet Marangoz, Hasan Türk, Mine Karagöl, Recep Yüksel, Serkan Hebibpoğlu, İza Değerli, Uğur Sakaloğlu, Beşir Karahasanoğlu, Mehmet Fatih Gündüz, Ali Rıza Tufan, Serkan Batı, Yücel Akbaş, Uğur Uzun, Osman Gündüz, Aydın Damar, Sabahattin Arzu, Özcan Erci, Dilber Altınrak Kılıçaslan, Durdağ Akin, Fatih Akkuş, Atakan Çetinkaya, İlker Fuat Göze, Şaban Kıymız, Şafak Güney, Muhsin Çınarçır, Akyut Şimşek, Hasan Koşar, Talip Torun, Sebahi Sayılık, Hacı Turan Çakkalı, Haydar Orhan, Ergün Şimşek, Rahmi Kılıç, Halim Ergen, Berk Adıyaman, Ahmet Eren, Nadı Aksoy, Tamer Koç, Latif Güler, Yusuf Özbakır, İknur Kösen, İbrahim Demir, Mahmut Korkmaz, Süleyman Yıldız, Ebru Us Aykaş, Turan Avcı Kurt, Naki Çalışkan, Mahmut Göksu, Fatih Yılmaz, Zuhali Işık, Ecevit Eyüdduran, Eza Karaman, Hatice Selcen Yıldız, Aydın İliç, Zafer Kaya, Murat Gümüş, Erdal Şenözpak, Teoman Cengiz, Refik Hotaman, Süleyman Devecioğlu, Ömer Faruk İncir, Nazım Köktürk, Mehmet Erdem, Osman Yıldız, Alpay Pala, Recep Yılmaz, İknur Tepeç Kay, Kürsat Dal, Abdullah Ertem, Muhammed Karancı, Engin Bal, İbrahim Arslan, Murat Dolma, İbrahim Yılmaz, Güngör Özmen, Cuma Taş, Yahit Bulanık, İsa Aydın, Abdürrahim Gülsel, Himmet Böz, Ayhan Kalıcı, Ali Sezgin, Fawad Anwary, Ramazan Pars, Yunus Karadoğan, Mehmet Kürkünç, Ali İhsan Köse, Ahmet Özeren, Suat Bağış, Ayhan Atın, Mehmet Kekil, Barış Kapucu, Şükrü Kuşçu, Adem Hamza, Önder Özcan, Samet Bulut, Tayfun Öncül, Seyit Ali Çağlayan, Soner Önal, Abdülkadir Pulat, İ.K., Hasan Ölmez, Hikmet Maraş, Adem Aykaç, Emrah ., Ahmet Teke, Cihan Duman, Ali Aslan, Sabri Kavuk, İsa İşlek, Ersin Ateş, Ömer Çolak, Numan Şiner, Mürsel Saka, Furkan Yazıcı, Nazim Şevkan, Ömer Çelikktaş, Yudum Mert, İlhan Öztürk, Hasan Beşikçi, Osman Arıkan, Medine Gündüz, Halil İbrahim Çiçek, Mehmet Tatigili, Süreyya Salihustaoğlu, İbrahim Cömert, Murat Cesur, Levent Kamış, Sabahattin Gül, Ceyda Nazlı, Cemile Öztın Ögün, Tayfun Yıldız, Murat Çiftçi, Emrah Bakır, Abdullah Barış Çay, Enes Çiftçi, Muzaffer Altun, Selim Kinsiz, Bayram Kurt, Ekrem Durmaz, Emrah Çınar, Necati D., Kenan Efir, Gürbüz Şişek, Kansu Turan, Bülent Kurt, Üstün Altın, Saim Özay, Ahmet Ayoğ, Bakir Artur, Sami İnce, Ramazan Öner, Tuncay Arslan, Hakan Uzunel, Kenan Temur, Zafer Bülbül, Hasan Direk, Fikri Aslan, Cemal Sunar, İrfan Özcan, Kemal Şengül, Aydın Ural, Bedrettin Böğürçü, Mehmet Kumlu, Deniz Arkun, Alaattin Biçim, Mustafa Kiremitçi, Gurbangozeli Chariyeva, Ramazan Coşkun, İbrahim Macun, Yahya Güler, Fırat Taşkaya, Cihan Karçı, Şeyhmus Turan, Mehmet Siddık İmam, Mehmet Emin Aslan, Ahmet Akın, Narin Büyükbüş, Saadet Karataş, Remziye Büyükbuş, Musa Akkaya, Sameddin Çiftçi, Baran Üstün, Ali Yapıcı, Şaban Arslan, Rammdan Alahmad, Ayşe El Muhammed, Ziya Kan, Hayrullah Lüleli, Hüseyin Salhan, Mehmet Nafiz Akel, Ahmet Tartan, Arzu Oruç, Suat Özacarlı, Sergen Köse, Mahmut Sarı, Hasan Biyyikı, Basri Yıldırım, Servan Ercan, Adem Kurt, Eyüp Taş,

Mehmet Taşkın, Ferdi Alan, Murat Dermen, Cemil Kaçar, Ziya Şimşek, Ufuk Gündoğan, Cafer Özdemir, Mehmet Yılmaz, Aydın Yıldız, Müşfik Veysel Erdoğan, Yusuf Babac, Ahmet Çelik, Halli Bakar, Salif Zıvalı, Bayram Gökğöz, Cebirali Uçar, Naci Şekerci, Murat Aygöl, Mehmet Teymur, Kerim Şişman, Mehmet Ünsal, Alperen Bayındır, Aydın Saldıran, Soner Toros, Tayfun Köstekçi, Metin Türkilyılmaz, Osman Aktaş, Hakan Arslan, Gökhan Bekir Akdeniz, Ali Bayram, Yalçın Demir, Cemil Emran, Ökkes Ağca, Hatice Işık, Yener Koşar, Ayşe Demir, Bülent Aba, Mustafa Danacı, Tuğba Bekel, Nizamettin Doğan, Gazi Sarı, Mehmet Yiğit, Musa Yılmaz, Tolgahan Necati Özer, Murat Akmermer, Seyithan Yenilgün, Eylem Apaydın, Ersoy Erdem, Samet Konak, Veysi Pekdoğan, Haydar Tüney, Ali Yıldırım, Murat Bozkurt, Resul Güvercin, Murat Nuri Yorulmaz, Kayhan Sayar, Hüseyin Berktaş, Kemal Berktaş, Fatih Korgancı, Fatma Gürsoy, Mehmet Şahin, Engin Gündüz, Engin Aydın, İzzet Koçak, Rahim Dayoğaç, Lokman Özkan, Haluk Gündüzöz, Abdulcadir Bozdağ, Göksel Süleyman, Ahmet İyçer, İsmail Sezer, Fedai Kuşçu, Mehmet Özdemir, Mecit Keskin, Enes Kurcan, Filiz Soyuçetin, İsmail Yaslı, Barış Kırkral, Mustafa Girgin, Refik Yılmaz, İsmail Özçerçi, Aziz Akgül, Fehmi Gök, Çetin Özmetin, İsmail Gök, Alaaddin Erkal, Doğan Uzun, Yakup Sevinç, Nizamettin Uysal, Berrin Gür, Adem Gül, Gül Öykü Bilecen, Sadiye Durusoy Yağcı, Caner Erdoğan, Mustafa Demirel, Bahattin Kaya, İsmail Bayrak, Kemal Oruç, Coşkun Akdoğan, Mustafa Beyaz, Çetin Çatalotalepe, Mesut Tunç, Ali D., Adem Bozkurt, Ahmet Aydın, Bülent Pamuk, Süleyman İlkcan, Levent Aydın, Bilal Duyar, Talip Karakaya, Ahmet Çilingir, Osman Kaya, Mevlüt Ödemir, Oktay Karadağ, Muzaffer Ateş, Nabil Reşo, Özkan Ataş, Azatcan Gündoğdu, Emre Sançar, Adnan Kılıç, Zekeriya Mutlu Kütükoğlu, Habib Şen, Hüseyin Yaman, Fahri Şenses, Emrah Yurtaçan, Erdal Acar, Hüsam Bacaksız, Mustafa Balbal, Ömrühan Türkoğlu, Kadir Kalyon, Umut Sarı, Ali Çiftçi, Ahmet El Süleyman, Mustafa Şimşek, Hayrettin Şahin, Recep Yakışık, Emrah Katırcı, Bora Alpago, Niyazi Gümüş, Mustafa İsoat, Mehmet Tosun, A.E., Bingöl Polat, Hakan Pektaş, Hüseyin Yörük, Atahac Vasilev, Nihat Küçükgüzel, Necmettin Hasan, Bekir Kılıç, Hayrettin Keskin, Ahmet Karaman, Bülent Öz, Gazi Baytımur, Mustafa Dişeken, Hüseyin Atlayan, Sait Şapaloğlu, Fikret Özdoğan, Alper Daniş, Faruk Ekici, Fatih Dönmez, Erdem Bulat, Halit Yılmaz, Feyruz Karaali, Nurettin Kaya, Orhan Balcı, Evren Demirbaş, Yaşar Atık, Yusuf Kılıç, Mustafa Çiftçi, Hakan Sirek, Kadircan Özkan, Vehbi Demirkol, Binnaz Aksoy, Hikmet Bektaş, Nurcan Doğan, Emrah Yılmaz, Seycan Alan, Ercan Usta, Yaşar Gürelk, Savaş Küçükoğlu, Serap Yılmaz Yağcı, Erkan Durak, Derviş Kılıç, Tolga İdilç, Can Cüneyt Ömeroğlu, Esat Delhasan, Samet Bilir, Selçuk Turan, Orhan Murat Kayı, Serdar Gökhan Bedir, Ramazan Ünal, Soner Hoyta, Ramazan Duran, Hasan Akbaş, Özcan Gökçe, Satıl Yeleşmiş, Muzaffer İstifci, Mustafa Dönmez, Ali Gül, Mehmet Duman, Sefer Özzer, Müslüm Yıldırım, Metin Yalçın, Seza Sarı, Biral Erdin, Hüsnü Dal, Günay Mert, Müslüm Görenler, Cemil Erdöl, Özgün Öztürk, Telat Zilaylas, Mustafa Avdan, Halil Arpacıoğlu, Zafer Gündüz, İsmail Kaya, Nazım Kartal, Mehmet Bahar, Serkan Özgürbüz, Mehmet Zeki Yalçın, Hüseyin Zengin, Bayram Kızılay, Süleyman Hasoğlu, Remzi Aykanat, Hikmet Öğuzhan, Ayhan Altay, Hüseyin Altay, Nail Çakmak, Suna Şeker, İrfan Yılmaz, Yusuf Ata, Caner Sak, Musa Yılmaz, Fahri Akıcı, Hasan Koska, Mustafa El Muhammet, Hasan Ulus, Muharrem Gündoğdu, Soner Ünal, İsmail Öztürk, Kadir Dağdelen, Coşkun Yılmaz, Ahmet Salman, Fatih Durmuş, Ali Tokmak, Polat Avcı, Ömer Canpas, Eren Sirkinti, Emir Menteş, Hüseyin Yıldırım, Mustafa Özdemir, Yunus Özdemir, Ali Çakıcı, Gazi Baytımur, Mustafa Çamaş, Erdoğan Kaya, Murat Özlü, Erdoğan Doğan, R.Emrah Y., Ali Barbaros, İbrahim Halil Arıcı, Seyit Gülen, Erdinç Oran, Fatih Köse, Ergün Saydam, Özden Erdinç, Ömer Tarık Ç., Yavuz Sezer, Nuri Çengelelioğlu, Murat Çam, Atilla Altuntaş, Ergün Kaya, Murat Dağcı, Reşit Gökdeniz, Gaye Kılıç Karamık, Ersin Arslan, Nuran Akbulut, Ahmet Emin Öztürk, Erol Kartal, Özgür İken, Yaşar Aslan, Sarfargeldi Saberi, Yusuf Çelik, Gökhan Zengin, Halli Dülger, Mustafa Sünen, Yunus Emre Sakarya, Hamit Yargı, Ali Çetinkaya, Savaş Balıç, Tamer Karaca, Akif Şen, Bestami Karakuş, İmdat Karabakal, Bayram Dursun, Ercan Şeker, Erol Altıngeyik, Reşat Aday, Emin Ayan, Ramazan Yılmaz, Nail Korkmaz, Mehmet Altın, Yusuf Başaran, Fevzi Kaya, Necati Vardar, Fadil Kehlo, Mehmet Anicioğlu, Yusuf Tatal, Niyazi Topal, Turan Yam, Ramazan Alper, Ercan Kılıç, Mehmet Hanifi Doğan, Mesut Ece, Ertekin Baytekin, Erdinç Çardak, Sekvan Yıldırım, Taha Furkan Yılmaz, İbrahim Çelen, Pıvarski Zeljiko, Mehmet Demir, Turan Verap, Yaşin Verap, Bahri Kayaçan, Mustafa Sağlam, Kenan Çerçi, Cafer Kükükdemirci, Ali Osman Karagöz, Metin K., İshak Oflaz, Neşat Uzun, Faruk Var, Tezcan Tekin, Özlem Hın Altürk, Mehmet Kadir Göktürk, Ahmet Hamdi Arslanoğlu, Lamlia Topcu Yüksel, Mehmet Ümit Ergenoğlu, Neşe Dalırcı, Semih Tuzcu, Hatice Özgümüşdağ, İlker Mataracı, Ali Rıza Şahap Barlas, Yılmaz Dağ, Müjdat Yalçın, Semih Albay, Emre Salsan, Hüseyin Kaydır, Ağahan Yerdelen, Muhammed Hilal, Yusuf Karayığıt, Muhammed Başoğlu, İsmail Zeyrek, Necmettin İmat, Mehmet Ali Bulut, Mustafa Şimşek, Muhammed T., Erkan Civelek, Selahattin Pınar, Murat Üzüç, Gürdal Gönenç, Selahattin Bozkır, Çağrı Can Çevikbaş, Ahmet Baykan, Hayri Özdemir, Salim Koç, Tayfun Sağlam, Satılmış Durgut, Sebaattin B., Mustafa Zümber, Özgür Can Akbulut, Barış Akbulut, Rohbat Altuntaş, Osman Yılmaz, Ahmet Yıldız, Mahmut An, Mehmet Karataş, Erol Yiğit, Mehmet Berber, Mustafa Uysal, Bayram Kökçe, Gökhan Süt, Mehmet Ali Ersoy, İsmail Tekin, Hakan Altekin, Salih Yıldırım, Adem Yıldız, Taner Çulhaoğlu, Murat Arı, Mahmut Tok, Gökhan Dinç, Recep Ceylan, Ercan Akyürek, Nail Başaran, Haydar Kaya, İrfan Arslanhan, Emir Dibo, İlhan Doğan, Erdal Çinici, İlhan Tütüncü, Cevat Türedi, Fehim Aba, Serdar Abo, Toygun Ateş, Tekin Özdemir, Mustafa Okuşluğ, Cuma Topraktaş, Kader Balcı, Hüseyin Demiray, Mehmet Mimir, İlhan Mimir, İhsan Mimir, Sevil Akyüz, Reşat Keskin, Endercan Kutkan, Taner Kavus, Ferhat Olgun, Müslüm Yılmaz, Serkan Turgut, Hakan Arslan, Ahmet ., Hüseyin Akkurt, Erhan Tanrıverdi, Mehmet Altan, Ali Uzunmehmet, İbrahim Zuveyn, Latif A., Sinan Çakır, İbrahim Koçoğlu, İsmail Aslan, Mehmet Çetinkaya, Abdullah Polat, Ahmet Önay, Emre S., M.K., Ömer Şimşek, Ziyed Ağcı, Ünal Çetinkaya, Yalçın Sütçü, Yüksel Bilgin, M.E., Murat Kara, Hasan Özpinar, Hüseyin Kızılaslan, İ. Karadeniz, İbrahim Uysal, Mustafa Gündoğdu, İbrahim Çetin, Erhan Tanier, Dursun Tuğran, Hakan Bozan, Mehti Altinkaynak, Enver Taş, Mustafa Yıldız, Ender Erdoğan, Metin Agartancıan, Namik Adilim, Aydın Keleşoğlu, Koray Tombak, Necmi Kaya, Celi Candar, Adem Gülsatar, Şaban Çivi, Murat Kuran, Fahri İnci, Sefa Erdem, Muammer Alak, Turan Arslan, Emel Yaman, Mehmet Tevfik Yarıdak, Serpil Ertuğbay, Eşiz Çınaroğlu, İbrahim Bayraktar, L.Aktan Kokuoğlu, Emrullah Maraş, Abdülaziz Aslan, Rıza Uğur Keçecioğlu, Güven Erarslanlı, Mustafa Yalçın, Halli Onalt, Talat Aydemir, Sakine Kılıç, Yahya Kılıç, Kemal Derin, Adem Hacıoğlu, Necmi Arslan, Halli Bozdağ, Şenar Karakış, Fatma Nurcan Uspulot, Mehmet Ertane, Mehmet Ergün Saşın, Enis Daili, Royce Namubirui, Mehmet Mert El, Özgür Hizmetli, Emre Karavus, Murat Güven, Yusuf Acar, Halil Çetinkaya, Tekin Çiçek, Sitki Vural, Yakup Kahveci, Mustafa Veziroğlu, Halil Muslu, Raci Ceyhan, Ahmet Tan, Tugay Adak, Bardia Garibali, Orhan Yağmur, Rahimi Hayattullah, Özkan Atık, Mehmet Çörtten, Yankı Kocabas, Tuncay Çay, Mustafa Sesli, Mehmet Sağırca, Mehmet Özüçar, Okan Özüçar, Yusuf Karayama, B.Z., Durmuş Gül, Mehmet Ali Konak, Mehmet Hanifi Öznal, Galip Dinçer, Hüsamettin Sargın, Mehmet Durgut, Veli Yener, Gökhan Yıldırım, Selahattin Tosuncu, Ramazan Toprak, Mehmet Ali Aşkın, Ertan Ambarı, Murat Fayaoğlu, Yunus Emre Akyol, İbrahim Keskin, Sadiyenur Yüceer, Nevzat Uçar, Özcan Kula, Şaban Aydemir, Abdurrahman Ahmet, Kamuran Bal, Hasan Duran, Mehmet Yıldırım, Muhammed Çatı, Aslan Yıldız, Hidir Ünverdi, Sinan Ray, İsmail Kuru, Aliye Karakaya, Durmuş Kaya, Tahir Kalkan, Selami Akın, Müslüm Yılmaz, Mehmet Hanif Çetin, Yakup Demir, Abdülkadir Balkan, İsmail Doğaner, Yunus Taş, O.A., Selman Emirhan, Kenan Emirhan, Hüseyin A., Emre Tezel, Orhan Erten, Nazım Armağan Mert, Okan Tan, Hasan Özyıldız, Nuri Sertaç Sırma, Fatih Balkı, Ayşe Köroğlu, Mehmet Cengiz, Mehmet Efe, Emre Horasan, Galip Akkayaoğlu, Oktay Polat, Yavuz Özçelik, Mehmet Emin Öztunc, Mahmut Doğru, Eray Akkaya, Ali Demirci, Arap Efe, Tuncay Gökçe, Fatih Şahin, Serdar Önder, Fehim Özel, Qudrat Ullah Aslami, Hüseyin Demirci, Ali Yılmaz, Hason Er, Mehmet Kurt, Ali Acar, Yusuf Sakarya, Ümit Öztürk, Ahmet Polat, Ergün Sesli, Bünyamin Çetin, Sinan K., Erdinç Genç, Selami Aydoğdu, Faruk Gülmünya, Mersin Meracıoğlu, Filiz Sodoğan Çiçek, Kerem Aktas, Mustafa Aldemir, Hüseyin Maden, Cemil Erözdemir, Sinan Sarıkaya, Tanju Kaya, Orhan Gündüz, Metin Uğurlu, Nihat Tok, Akyut Güvercin, Akin Akduman, Recep Çördük, Murat Erbattal, Halil Eşen, Metin Altunbaş, İsmail Durmaz, Fikret Karakaya, Halil Eklik, Halil İbrahim Kayalı, Taner Özdoğan, Ahmet Anıl, Erhan Okçu, Fazlı Balkı, Muhammed Şevki Taner, Farman İsmayilov, Serkan Kozkalan, İsmail Koyuncu, Cengiz Aslan, Şerif Gıray Dençeli, Bekir Koloçlak, Atılım Köker, Tayfun Kepliç, Cavit Pehlivan, Şüheda Tunca, İsmihan Emirdağı, Hüseyin Kozcu, Mehmet Soysal, Sezgin Can, Hatice Arkan, Ramazan Ateş, Rasim Güçlü, Mehmet Yaşar Karabacak, Aşkın Demiriören, Mustafa Doğan, Ayşegül Onurkul, Yusuf Pampal, Nedret Yılmaz, Samiye Genç Özkan, Güney Güven, Hasan Erdoğan, Nebi Mehmet Efendioglu, Salih İncehasan, Şekip Öztürk, Köksal Türköl, Cemal İrtin, Cemal Yıldız, Murat Bayram, Necati Emirhan, Ayyuş Eryılmaz, Orkun Karadağ, Soyer Şimşek, Öztekin Yüce, Özgül Yaşar, Halit Usluel, Doğan Yıldırım, Mehmet Çinpolat, Uğur Yılmaz, Rayif Kuruşenoğlu, Ahmet Uğur Yılmaz, O

İşçiler Seri Halde Ve Topluca Öldürülüyorlar

| KEMAL PARLAK

Amasra'da toplu katliamda ölen 22 yaşındaki genç bir madenci Yasin Çelik 5 Şubat'ta sosyal medyada 'Güneşi görebilmek için karanlığı kazıyoruz' yazısını paylaşmış. Gençti, hayalleri vardı, daha bir iyi dünyada yaşamak istiyordu, güneşi görmek istiyordu. Diğer işçi kardeşleriyle birlikte, hayalleriyle birlikte kâr hırsı yüzünde kapkaranlık kömür madenine gömüldüler.

Tıpkı diğer iş cinayetleri gibi buna da kaza denildi. Kaza bilinmeyen, öngörülmeyen, kasıt olunmayan bir fiile denir. Oysa tıpkı diğer iş cinayetleri gibi bu da kaza değildi, biliniyordu. Sayıştay raporunda uyarılmış, 300 metrenin altına inildiği için yüksek miktarda gaz biriktiğini ve bütün damarlarda yüksek miktarda gaz oluştuğunu ve bunun ani grizu patlamalarına neden olacağını tespit etmiş ve uyarılmış. Amasra'daki kömür ocağında çalışanlar aylardır ailelerine her an bir grizu patlaması olacağını söylüyorlar. Göz göre göre işlenen bu cinayete nasıl kaza denir? Gaz tahliyesi sistemi olsaydı bu ölümler olmazdı.

Üstelik kasıt vardır. Burada tek başına kasti daha önceki kazalarda da sorumluluğu olan TTK yöneticilerinde aranmamalı, evet sorumlulukları vardır; 2013'teki Kozlu maden ocağında işlenen toplu cinayetten dolayı mahkeme 'sorumlusun' diyerek para cezası vermiş, AKP ise onu ödüllendirmiş ve genel müdür yapmıştı. Esas kasıtlı olarak bu cinayetleri işleyen sermaye sınıfıdır. Alınacak önlemleri maliyet olarak gören, kârda zarar edeceğini düşünen sermaye sınıfıdır.

Bu cinayetlerin sebebi kazalar değil sınıflar savaşının sonucudur. Burjuva sınıfı kendi kârı için her gün işçileri öldürüyor. Bu öldürme eylemi bazen gizli bazen de aleni oluyor. İş kazaları, meslek hastalıkları deniyor. Burjuva sınıfı kendi saltanatını sürdürmek için bu savaşın üstünü örtecektir. Ölmek senin kaderindir diyecek, senin fitratında vardır diyecek, şehit oldun, ne güzel öldün sevinmelisin diyecek, aç mı kaldın isyan etmeyeceksin, sesini çıkartmazsan fakirler öbür dünyada peygambere komşu olacaktır diyecek. Şimdi sorma zamanı değil mi, Müslümanlık birilerinin saltanatını sürdürmek için, birilerinin aç kalması ve ölmesi mi demektir? Ya da siz niye şehit olmuyorsunuz, o en güzel mertebeye ermiyorsunuz? Siz niye, sürekli dillendirdiğiniz, sizin sözlerinizle "öbür dünyada

peygambere komşu olmak" istemiyorsunuz?

İş cinayetleri ve meslek hastalıklarının çoğu önlem alınmadığı için yaşanmaktadır. Patronların maliyeti düşürmek, kârlarını artırmak için önlem almadıklarını ve bunun da işçi ölümlerine sebep olduğu herkes tarafında bilinmektedir. Hakim sınıf olduğu için de yasalar ve cezalar göstermelik olmaktadır.

Ülkemizde her yıl bilinen bin beş yüzün üzerinde ölümlü iş kazaları yaşanırken, on binlerce emekçi meslek hastalıklarına yakalanıp ölmektedir. Bunların yanı sıra zaman zaman ise topluca katliamlar ve seri katliamlar yaşanmaktadır.

Tersanelerde, özellikle 2010'lu yıllarda seri şekilde yaşanan katliamlar hala hafızalarımızda durmaktadır. Öylesine hazine ölümler yaşandı ki, yanındaki arkadaşı düşüp öldüğünde üzerine gazete serip çalışmaya devam edildiğini gördüğümüz gibi, filikalara kum torbaları yerine işçileri koyarak ölümler yaşandı.

Seri ölümlerin yaşandığı diğer bir sektör ise inşaat. Müteahhitlerin, işçi ölümlerine sebep olan faktörleri ortadan kaldırmadığı için bu sektörde seri şekilde cinayetler yaşanmaktadır. 6 Eylül 2014 tarihinde işçiler bozuk asansöre bindirildi ve asansör 33. katta yere çakıldı, 10 işçi hayatını kaybetti.

Seri ve toplu katliamların yaşandığı diğer bir sektör de madenciliktir. Yoğun ve vahşice emek sömürsünün olduğu bu sektörde açık iş cinayetlerinin yanı sıra, kömür tozunun sebep olduğu akciğer hastalıkları sonucu ölümler yaşanmaktadır. Madenlerde çalışanların yaşam yılları, ortalama yaşam yıllarına göre çok kısadır. Madencilik ülkemizde diğer sektörlerle göre çok daha eski olduğu için kayıt altına alınmayan, bilinmeyen ölümlerde yaşanmıştır. Osmanlı'da bu yaşanan kaza ve ölümler çoğalınca 8 Mayıs 1867 tarihinde Dilaver Paşa Nizamnamesi diye bilinen bir düzenleme / yasa çıkarıldı.

Ülkemiz madencilikte yaşanan toplu katliamlarda ise dünya birinciliğine girmektedir.

Kayıt altına alınan toplu cinayetler ise şöyle:

Amasya'nın Merzifon ilçesine bağlı Yeni Çeltik kömür madeninde 19 Mart 1965'te yaşanan grizu patlaması sonucu 69 işçi hayatını kaybetti, kimilerinin cesetleri dahi bulunamadı, ölen

işçilerden birinin cesedi ise 53 yıl sonra madende çalışan işçiler tarafında bulundu.

7 Mart 1983 tarihinde Zonguldak Armutçuk'taki kömür madeni ocağında yaşanan grizu patlamasında 103 işçi yaşamını yitirdi.

10 Nisan 1983'te Zonguldak Kozlu'da yaşanan grizu patlamasında ise 10 işçi hayatını kaybetti.

Kozlu'da 31 Ocak 1987 tarihinde yaşanan göçükte 8 işçi öldü.

31 Ocak 1990'da ise Bartın'ın Amasra ilçesindeki maden ocağında yaşanan grizu patlamasında 5 işçi yaşamını yitirdi.

7 Şubat 1990 tarihinde Yeni Çeltik Kömür İşletmesi'nde büyük bir facia meydana geldi. Yaşanan grizu patlamasında 3 işçi yanarak 65 işçi göçük altında kalarak toplam 68 işçi yaşamını yitirdi.

3 Mart 1992 tarihinde o tarihe kadar bilinen en büyük toplu katliam yaşandı. Kömür ocağında yaşanan zincirleme grizu patlamasında toplam 263 işçi yaşamını yitirdi.

26 Mart 1995 tarihinde Yozgat'ın Sorgun ilçesinde bulunan maden ocağında yaşanan grizu faciasında 38 işçi yaşamını yitirdi.

22 Kasım 2003 tarihinde Karaman'ın Ermenek ilçesinde bulunan maden ocağında yaşanan grizu patlamasında 10 işçi yaşamını yitirdi.

8 Eylül 2004 tarihinde Kastamonu'nun Küre ilçesindeki maden ocağında çıkan yangında 19 işçi yaşamını yitirdi.

2 Haziran 2006 tarihinde Balıkesir'in Dursunbey ilçesinde bulunan maden ocağında grizu patlaması sonucunda 17 işçi hayatını kaybetti.

10 Aralık 2009 tarihinde Bursa'nın Mustafa Kemal ilçesindeki maden ocağında 19 işçi yaşamını yitirdi.

17 Mayıs 2010 tarihinde Zonguldak, Karadon maden ocağında grizu patlaması sonucu 30 işçi yaşamını yitirdi, 2 işçinin cesedine 8 ay sonra 720 metrenin altında ulaşıldı.

8 Ocak 2013 tarihinde Kozlu'da yine grizu patlaması oldu 8 işçi öldü

İş Cinayetlerinin Anatomisi

| YUSUF KURT

Dolgulu gölet alanına dikilen, ilk izinden sonra üç kat daha çıkılan, dünyaca ünlü tekstil markaları için üretim yapan, ağır iş makinelerinin olduğu bir bina, içinde işçilerin çocuklarının da bulunduğu kreş ile birlikte çöktüğünde tarih 24 Nisan 2013'dü, yer de Bangladeş. 1134 kişi bu cinayette yaşamını yitirdi. 12 saate varan çalışma süresi oldukça düşük ücretlerin yanında sağlıksız bir ortamda çalışmaya mecbur bırakılmıştı işçiler. Hatta o gün işçiler binaya girmek istememiş ücret kesintisi ve işten çıkarma tehdidi karşısında mecbur kalmışlardı.

Grizu patlamasına neden olabilecek -300 üretim derinliği olan, damarların tamamında gaz içeriklerinin yüksek olduğu, yeterli sayıda işçinin çalıştırılmadığı, bakım onarım eksikliklerinin olduğu, işçilerin uyarılarına rağmen önlem alınmayan madende yaşanan patlama sonucu 41 işçinin yaşamını yitirdiğinde ise tarih 14 Ekim 2022 yer Bartın'dı.

Trajik veya cinayetten katliama uzanan sonuçlar algımızı bir süreliğine iş güvenliğine çevirse de yoğun gündem sonrasında unutuluyoruz.

Unutmamak

Uğur Şahin Umman'ın 2022 yılında çıkan kitabı¹ var. "Çalışma Acısı" isimli kitabın bir kısmında o unutulana gidiyor. Satış / performans baskısı nedeni ile beyin kanaması geçiren banka işçisi Nadide'yi, AVM inşaatı sırasında alınmayan önlem ve kuralızsızlık nedeni ile 11. kattan aşağı düşen Mehmet'i, 2 saat uyku ile çalıştığı dizi setinde aracın çarptığı Selin'i, maytap atölyesinde patlama sırasında binada olan Kadir ve 20 arkadaşını, reklam panosunu çatı üzerinde tamir ederken elektrik çarpan Eren'i, Van depresimini izlerken yıkılan otelde bulunan gazeteci Cem'i yeniden anıyoruz. Umman aynı kitapta şu satırları da yazıyor "Kapitalist, işçinin acı çekerken çalışmaya devam etmesi için onlarca mekanizma tasarladı. İnsan kaynakları birimleri işçilerin acıya rıza göstermeleri için çalışırken; endüstri mühendisliği, verimlilik kutsalını işçilerin acı çeken bedeni üzerinden sağlamayı hedef-

ledi. Onlarca üniversite ve araştırma enstitüsü kapitalistlerin kar marjını yukarı çekebilmek için, işçilerin daha verimli olması için araştırma yapıyorlar. Bu verimlilik ve kar hırsı işçileri hasta ediyor, öldürüyor ve sakat bırakıyor. Kapitalist, kar ve verimlilik adı altında işçi aleyhine bütün yasaları delmenin meşru olduğunu düşünüyor. İşyeri, sistematik bir şiddet örgüsü içinde kurulan ve yönetilen bir mekan. İşyerinde kapitalistin en son düşüneceği şeyse işçinin ruh ve beden sağlığı. Her ne kadar onlarca işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemi olsa da, bu kuralların uygulanmasının kapitalistin kar oranıyla yakından alakalı olduğunun unutulmaması gerekir."

Cinayetlerin Ortağı Siyasi İktidar

Kapitalizmin yarattığı ve her zaman hazırda beklettiği yedek iş gücü bir tehdit olarak dururken Türkiye gibi işsizliğin yüksek olduğu bir ülkede işçinin iş ararken "güvenlik" unsurunu dışarıda bırakmasına ve / veya bu güvenlik için gerekli faktörleri göz ardı etmesine neden oluyor. Bunun nedeni de hammaddeye başlayıp sunuma kadar gelen süreçte metanın maliyetinin düşük kalabilmesi için kapitalizm güvenliği umursamaması. Sermayenin bu yöntemine göz kapayan iş birlikçisi iktidar tüm yaşananlar karşısında göstermelik cezalar ile yetiniyor. Patronlar ödeyeceği işçiye tazminatın, devlete ödeyeceği para cezasının güvenlik önlemine ayıracağı maliyetten daha düşük olduğunu biliyor. ILO alınacak güvenlik önlemleri ile bu kazaların %98 (%50'si kolaylıkla, %48'i ise sistemli çalışma ile oranında önlenebilir) önleneceğini raporlar ile ortaya koyuyor. İş sağlığı güvenliği kurallarını uygulamayan, denetim görevlerini yerine getirmeyen siyasi iktidarda bu cinayetlerin sermaye ile ortaklığını göze seriyor.

Devletin yaklaşımı ise şu satırlarda gözler önüne seriliyor. "Her gün sabah akşam sizi gözetleyecek birisi değil de siz kendi işinizin çalışanı olarak alın teri akıtarak kazandığınız rızınızı karşılığında güvenli bir ortamda çalışma bilincine sizin de ermeniz gerekiyor."²

Yoğun Sömürü Kaçınılmaz Son

Üretim tarzı üretim araçlarına, mülkiyete sahip sömürü koşullarını belirleyen sermaye tara-

findan belirlenir. İşçi sınıfı bu süreçte üretmeli daha çok üretmeli daha az kazanmalı, daha çok çalışmalıdır. Emeğine yabancılaştırmış işçi temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için güvenliği dahil bu süreçte birçok şeyi geride bırakabilir. Artık ürününe el konulan sermaye birikiminde emek bir üretim aracıdır sadece. Kapitalizm doğası gereği yaşadığı krizleri işçi sınıfını daha yoğun sömürerek aşmaya çalışır. Bu sömürde devletin hangi tarafın yanında olduğu da çok açıktır. Üretim zorlaması, işsizlik baskısı, eski bakımsız üretim araçlar, satış ve performans kriterleri ile birlikte yaşanan mobbing ve işçinin dikkatsizlik dâhil her türlü sağlık sorununa açık hale gelmesi bu cinayetlerin başlıca nedenleri arasındadır.

Cinayeti Önlemek: Bir Başlangıç

Güvenli olmayan ortamlarda daha çok çalışarak ölmek istemiyoruz. 2015 yılında Air France'in işçi çıkarma planını açıkladıktan sonra şirketin binasına işçiler girmişti. Bir işçi durumu, "Ölürüz, daha fazla çalışmayız" sözleri ile anlatmıştı. "Daha fazla çalışmamızı istiyorlar. Eski yapıda zaten yeteri kadar çalışıyorduk. Zaten ücretler düşerken daha fazla çalıştırıyorlardı. Şimdi çok daha fazla çalışın diyorlar. Ölürüz, daha fazla çalışamayız."

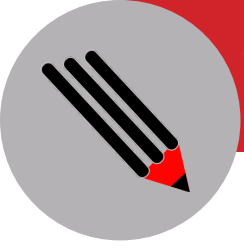
Bu üretim tarzı devrilmediği sürece de işçi sınıfı bu cinayet ve katliamlar ile karşılaşacaktır. Bize dayatılan üretim tarzını reddetmeliyiz. Biz ürettiğimize karar verebilmeyiz, ne üreteceğimize, hangi koşullarda üreteceğimize, bu üretimin zamanına, evet biz karar verebilmeliyiz.

Cinayetlerin ve katliamların hesabını sormalıyız.

Hem bu hesabı sormalı hem de bir başlangıç yapabilmeliyiz.

1 Uğur Şahin Umman/ Çalışma Acısı Emek ve Eziyet Deneyimleri

2 <https://www.cumhuriyet.com.tr/haber/bakan-celik-guvenlik-onlemi-olmayan-insaat-muhurletti-118895>

Genç Köşe

Ne Yapılmalı?

Ta ki 1950'lerden bugünlere kadar süre gelmiş, gençlerin, emekçilerin önünü kesmek, boyunduruk altına almak ve her istenilene yaptırmak için dayatılmış ideolojiler bugün de kapitalist sistemin doğurduğu AKP iktidarı ve onun gerici çetesi aracılığıyla okulumuzun, yurdumuzun, iş yerimizin kapısını çalmış hatta içeriye girmiş durumda. Biz emekçi ailelerin emekçi çocukları haline düşürülürken, gerici ideolojiler üretilmeye ve dayatılmaya devam ediliyor. Bu tür çağ dışı düşüncelerin en önde gelenleri faşizm, liberalizm ve onun işbirlikçileri: Adnan Menderes Hükümeti ile bu topraklara getirilmiş, darbelerle gelişen faşizm ve burjuva sınıfı: Özal Hükümeti ile birlikte hayatta kalmıştır. Liberal, faşist ve bağımlılık düşüncelerin mirasçısı olan AKP ve Çete İktidarı 20 yıldır bizlere yoksulluktan, adaletsizlikten ve geri kalmışlıktan başka bir şey ne verdi ne de önerdi. Yıllardır bizlerin tanıklığını yaptığımız şeyler; tarikat ve cemaat yurtlarına hapsedilmiş gençler, okulsuz çocuklar, açlık sınırının altında ezilen emekçi ailelerden ileriye gidememiştir. Ülkesini terk etmek isteyen gençler, her gün yurt dışında farklı bir hayatın hayalini kurmaya devam etmektedir. Umutsuzluk veya kaçış çare değildir.

İdeolojik temelleri 1980 de atılan AKP iktidarı ve Erdoğan etiketli popülizmin beslediği tarikatlar, gençleri itaatkâr bir havaya sokma düşüncesinin bayrağı ile sokaklarda dolaşmaktadır. Toplumun her köşesine gerici ideolojileri taşıyan gruplar, AKP ve Çete iktidarının desteği ile toplumu karanlık tarihlerine çevirmeye çalışmaktadır. Biz üniversiteli gençler ve emekçi sınıf olarak bunlara ne kulak vermeli nede el uzatmalıyız. Çarpık

ideolojilerine sırt çevirmeli "Gençliğin yeri işçi sınıfının yanındır" düşüncesiyle ve ülkemizin aydınlık yarınları için bir araya gelmeliyiz.

Türkiye tarihi onlarca yıldır türlü krizlere diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi ev sahipliği yapmış, kapitalist sistem her defasında sıkışmıştır. Kapitalizm özü itibarıyla bu sıkışıklığı "sosyal demokrasi" adı altında var olan partilerle gidermeye çalışmış ancak her defasında kriz dahada derinleşmiştir. Gençlerin önünü kesmeye, onlardan oy devşirmeye çalışan ve burjuva kuyrukçuluğu yaparak mevcut gerici iktidarı aratmayan düzen partileri türlü türlü propaganda yapmaktan da kendini alıkoyamamaktadır. AKP ve Çete iktidarının karşısına çıkmış "demokrasi, adalet" gibi kısıtlı vaatleriyle gündem olan, her laiklik denildiğinde kabuğuna çekilen, düzen bir tarafa emekçi halka karşı muhaliflik yapan 6'lı düzen ailesi bizlere ilk günlerdeki gibi hâlâ umut verememektedir. Hele ki bu partiler tarihe baktığımızda AKP'ye ya analık yapmıştır ya da evlatlık. Çare ortaya türlü sistem dalkavuğu atmak değildir.

Sorunun temeli mevcut iktidarda veya kapitalist sistemi daha iyi yöneteceğini söyleyen, iktidara kardeşlik yapan muhalefette değildir. Sorun düzenin tam kendisidir. Halkımızın memnun olmadığı AKP ve Millet İttifakı kapitalist düzenin bizlere lütuf gibi sunduğu bir seçenektir. Bizler bilmeliyiz ki kapitalist düzen işçiyi emekçiyi ezmek için, hayatta kalmak için ortaya onlarca sistem besleyicisi atacaktır. Bu tür partiler sistem ya-

şasın diye propaganda yapacak, halkımız gün geçtikçe kendini dahada derin bir çukurun içinde bulacaktır. Türkiye ve Dünya siyasetinde bu partilerin hiçbir soruna çare olamamaları bir kenara var olan krizi sözde ertelemeye çalışırken kar topu misali sorunu istikrarlı şekilde büyütmişlerdir.

Dünya tarihine baktığımızda her soruna olduğu gibi ülkemizin sorunlarına da 1871'in Paris'inde, Sovyetler Birliği'nde ve nice Sosyalist Ülkede olduğu gibi yine Sosyalizm deva olacaktır. Sosyalist düşünce ile ülkesinin aydınlık yarınları için yola çıkanlar geçmişte olduğu gibi bugünde kapitalizmin ve onun pasaklı işbirlikçilerine karşı büyük bir sorumlulukla yollarına devam ediyor.

Yurduna bağlı emekçilerin, gençlerin, akademisyenlerin fikir alışverişinde bulunduğu, bilim, tarih, felsefe ve siyaset gibi bizleri yakından ilgilendiren konuları emin ellerden öğrendiğimiz, görüşlerimizi özgürce ifade edebildiğimiz Sosyalist Düşünce Topluluklarına katılmanın, artık doğruları öğrenmenin, konuşup tartışmanın ve kapitalist sistemin karanlığına karşı direnen yurtseverlerin arasında bir meşale olmanın zamanıdır. Sende gel yarınların için ülkemiz için AKP karanlığına ve onun fikir babaları olmuş ideolojilere karşı Sosyalist Düşünce Topluluklarına katıl.

"Okumuş insan emekçi halka karşı sorumludur." şuuruyla tarih sayfasına çıkılmalı ve mücadelenin bir mirasçısı olunmalıdır.

■ **Gökdeniz Altuntaş**

Cumhuriyetin Karşısında Olanlar Devrimci Değil, Karşı Devrimcidir!

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Azerbaycan dönüşü yaptığı açıklamalarda bir kez daha vurguladığı "Biz muhafazakar devrimciyiz" sözü Erdoğan'ın yaşadığı siyasal sıkışmanın yansımasıdır. Yıllar boyu Türkiye'de ilerleme fikrinin karşısında bir siyasal hareketin parçası olan AKP iktidarı, kökü itibarıyla devrimci değil, karşı devrimcidir.

Erdoğan'ın Nazilerin Almanya'da iktidara gelmeden önce kullandığı "muhafazakar devrimcilik" ifadesine sarılması, iktidardaki güç yitimine karşı almaya çalıştığı önlemdir. İktidardaki güç kaybını "ithal" kavramlar imal ederek aşmaya çalışan iktidarın aklı tamamen şaşmıştır. Bilimsel sosyalizmden etkilenen Nuri Pakdil'i "gençlere okunmasını" salık veren Erdoğan, aynı açıklamalarda komünistlere de sataşmayı ihmal etmiyor.

İktidarın aklı şaşkın ama "sınıf kini" değişmemektedir. Anti-komünist özünü saklamaktan sakınmayan Erdoğan, komünistlere klasik iftirasını atarak bir karşı devrimci olduğunu kanıtlıyor.

Türkiye'de bugün kurulmuş olan gerici düzen, Türkiye'nin ve Dünya'nın aydınlık birikimine şa-vaş açan, emekçileri sömüren, ülkenin bağımsızlığını emperyalizme bırakan içeriktedir.

Komünistlere iftira atarak gerici, işbirlikçi, sö-

mürücü özünü saklayamazsınız!

Daha bir hafta önce maden ocağında katledilen emekçiler sizin düzeninizin eseridir. Devrimcilik, emekçilerin kanı üzerinden yükselen bu düzeni değiştirerek olur. Komünistlere atılan bu iftiralar, emekçilerin aydınlık geleceğine atılmaktadır.

Komünistlerin alnı ak, elleri temizdir. Devrimcilik sizin işiniz değil, bizim işimizdir!

Cumhuriyet'in İlk Kadın Gazetecilerinden: Sabiha Sertel

Cumhuriyet döneminin ilk kadın gazetecilerinden olan Sabiha Sertel, Selânik'te doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada, Terakki İdadisi'nde tamamladıktan sonra yine Selânik'te Fransız Mektebi'ne gitti. 1912'de Balkan Savaşı'ndan ye Selânik'in kaybedilmesinden sonra ailesiyle birlikte İstanbul'a gelerek buraya yerleşti. Bu arada daha önce tanıdığı Mehmet Zekeriya ile evlendi (1917). Ardından, 1919'da eşi ile birlikte ABD'ye giden Sabiha Sertel, Columbia Üniversitesi'nde sosyoloji okudu. Türkiye'de ilk kez bu bilim dalında eğitim yapan kadın olan Sabiha Sertel, Zekeriya Sertel'in Matbuat Umum Müdürlüğü'nden ayrılmasından sonra eşiyle birlikte yayıncılık yapmayı kararlaştırdı. Şubat 1924'de basın hayatına gerek tekniği gerekse içeriği ile oldukça değişik ve yenilikçi bir hava getiren Resimli Ay'ı yönetmeye başladı. Kısa bir ara Sevimli Ay adıyla da çıkan dergi 1931'de yeni harflere geçtikten bir süre sonra kapandı. Zekeriya Sertel'in İstiklâl Mahkemesi'nde yargılanıp, cezalandırılmasından sonra eşinin 1932'de Fait Sabri Duran'la birlikte çıkardığı Hayat Ansiklopedisi'nde çalıştı. Resimli Perşembe dergisini de yöneten Sabiha Sertel, bundan sonra eşi Zekeriya Sertel'in çıkarmaya başladığı Tan gazetesinin yönetiminde görev aldı, yazdığı yazılarla ilgi uyandırdı. Tan'ın küçük cep kitapları dizisini yönetti. Birkaç kez kapatılan gazete 4 Aralık 1945'te bir provokasyon sonucu, CHP'nin ve H.Cahit Yalçın gibi yazarların kışkırttığı gençlerin baskınına uğradı. Sirkeci'de bulunan gazete yönetim binası ile matbaa tahrip edildi. Tan gazetesi, Türkiye-Sovyet ilişkilerinin iyileşmesini ve geliştirilmesini savunan tek yayın

organıydı. Bu politikasıyla Tan gazetesi diğer basın organları tarafından eleştirilmeye, özellikle de gazetenin yazarları Zekeriya Sertel ve Sabiha Sertel ağır biçimde suçlanmaya başladı. Sabiha Sertel daha sonra yayımlanan Roman Gibi adlı anılarında bu olayı anlatırken, gazetenin avukatının kendisine sonradan aktardıklarını şöyle belirtiyor: "...Nümayişçiler matbaaya geldikleri gün büyük kırmızı mürekkep şişeleri getirdiklerini, beni bulunca mürekkebe bulayıp 'İşte komünist böyle olunur' yaftasını göğsüme takarak, sokaklarda gezdireceklerini söylemiş..."

Bu olayın ardından üzerlerinde yoğunlaşan baskılar sonucunda yurtdışına gitmek zorunda kalan Sertel'ler uzun süre Paris, Budapeşte, Moskova ve Bakü gibi şehirlerde yaşamak zorunda kaldılar. Budapeşte radyosu Türkçe Yayınlar Servisi'nde de çalışan Sabiha Sertel, bu süre içinde Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) Harici Bürosu'nda çeşitli yönetim kademelerinde görev aldı. 1968'de Bakü'de ölen Sabiha Sertel'in İleri ve Geri Kavgasında Tefvik Fikret (1946) ve anılarını topladığı Roman Gibi (1969) adlı kitapların yanı sıra birçok çevirileri de bulunuyor.

Sabiha Sertel ve Kadına Bakış

Mücadelesini ölene kadar sürdüren Sabiha Sertel sosyalist hareketimizde oldukça önemli bir karakter. Ancak her yerde olduğu gibi kişileri farklı kimliklerle tanımlama çabasından Sertel de nasibini alıyor. Bu yılın başında yayınlanan Sabiha Sertel: Hayatı ve Entelektüel Mirası adlı kitap bu duruma

oldukça iyi bir örnek. Barış Çatal tarafından hazırlanan kitapta her ne kadar feminist kimlik yakıştırmaları yapılsa da gerçekleri yine Sabiha Sertel'in kaleminden okuyoruz:

"Kadının hürriyetsizliği, müsavatsızlığı denen şey, büyük tarihi bir seyrin getirdiği, iktisadi, içtimai kurulumların bir neticesidir. Bu hürriyetsizlik ve müsavatsızlık cemiyet içerisinde yalnız kadına münhasır değildir... Kadının yalnız başına göreceği bir dava yoktur. Tazyik ve esaret altında yaşayan her kadın ve erkek, zenci ve beyaz, ileri ya da geri memleket mensubu, hepsinin kavgası birdir. Tazyik edilenin, tazyik edene karşı davası..."

1-Kadının hayatında meydana gelen tekamül, cemiyetin tarihi tekamülünün bir neticesidir.

2- Kadını tazyik ve esarete tabi tutan erkek değil, cemiyettir.

3- Kadınlar haklarını cinsi teşekküllerle değil, tazyik edilen ferdlerle birleşerek koruyabilirler.

4- Kadının kurtuluşu için superskucturede değil, skucturde müdafaaya ve tecavüze geçmek lazımdır." (Sabiha Zekeriya Sertel, "Yanlış Yolda Giden Feminizm, 23 Nisan 1936 Cumhuriyet Gazetesi)

Yararlanılan Kaynaklar:

Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi
Sabiha Sertel: Hayatı ve Entelektüel Mirası, Haz. Barış Çatal, Tarih Vakfı Yurt Yayınları

Yoldaştan Mektup

Emeğinin Kenti Aliağa'da Partimiz, Türkiye Komünist Hareketi Artık Daha Güçlü

Partimiz, Türkiye Komünist Hareketi'nin Aliağa İlçe binasını 16 Ekim Pazar günü açtık. Artık Aliağa'da emekçilerin, işçilerin kadınların, gençlerin mücadelesini büyütmek ve yaygınlaştırmak için bir mücadele ve dayanışma adresi var.

İşçi havzası olarak bilinen Aliağa'da çeşitli ve farklı amaçlarla kurulmuş Tüpraş, Petkim, Gemi Söküm Tesisleri, Enerji Santralleri, Demir-Çelik Fabrikaları gibi çok sayıda sanayi kuruluşu mevcut. Bu sanayi kuruluşlarında çalışan işçiler; ağır şartlar altında, emeğinin karşılığını almadan, iş güvencesi olmadan iş cinayetleri ve kazalarının önüne geçmek için gerekli önlemler alınmadan çalışarak her gün ölümün pençesine daha çok itiliyor. İSİG Meclisi temmuz ayında Aliağa ile ilgili yayınladığı raporda ezilme, patlama, yüksekten düşme, zehirlenme, asbest gibi sebeplerle 2013-2022 yılları arasında 97 işçinin hayatını kaybettiğini aktarıyor. Patronlar karlarına kar katsınlar diye işçiler bu sömürü düzeninde açlık ve ölüm arasında bir tercihe zorlanarak her gün daha çok eşitsizliğe, sömürüye, baskıya ve adaletsizliğe

maruz bırakılıyor.

Şubat ayında gerçekleşen Gemi Söküm direnişini hatırlayalım. Gemi Söküm işçileri temel hak ve iş güvenliği koşullarının sağlandığı bir alanda çalışabilmek için 11 gün boyunca direndiler. Partimiz direniş boyunca işçilerle birlikte mücadeleyi büyütürken işçilerin haklarını alabilmeleri, örgütlü bir şekilde hareket etmeleri için çalışmalar yaptı.

Yine São Paulo ölüm gemisi Aliağa'ya söküm işlemleri için getirilmek üzere yola çıktığında "Ölüm gemisine geçit yok! Bu ülke, bu halk satılık değil!" diyerek kentin birçok noktasında çalışmalar yaptık. Ülkemize, kentimize sahip çıkmak için tüm halkı bizlerle mücadeleye çağırdık. Kararlı, örgütlü ve güçlü bir şekilde emperyalizmle, halk düşmanlığıyla, işçi düşmanlığıyla özdeşleşmiş bu geminin durdurulmasına karşı çıktık, "ölüm gemisini durduracağız" dedik ve durdurduk.

İşçi havzası olarak geçen, emek sömürüsünün, iş kazaları ve cinayetlerinin sık sık yaşandığı bu

bölgede orak çekiçli bayrağın dalgalanmasının ne kadar önemli olduğu bugün bir kez daha görülmüştür. İnsanca bir yaşam eşitlikçi bir düzen kurmak için, bu sömürü düzenini yıkıp, yeni bir ülke yaratmak için işçi sınıfının örgütlenip ayağa kalkmaktan başka çaresi bulunmamaktadır. İşçi havzası olarak geçen bu bölgede işçilerle, emekçilerle, kadınlarla, gençlerle hep birlikte bu mücadeleyi büyütürken, örgütlenmek zorundayız.

Aliağa'da açılan bu parti binası büyük bir mücadele birikiminin bugün genç bir irade ile buluşmasının sonucunda ete kemiğe bürünmüştür. Partimiz, Türkiye Komünist Hareketi hem Aliağa'da hem de memlekette yaşanan tüm eşitsizliklere, adaletsizliklere, sömürüye, baskıya karşı mücadeleyi büyütürken, insanca bir yaşam eşitlikçi bir düzen kurmak için büyük bir inançla ve iradeyle çalışarak mücadeleyi büyütüyor. Tüm emekçileri, işçileri, kadınları, gençleri Partiye güç vermeye, mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

■ Aliağa'dan Yoldaşlar

İstanbul'da üniversiteli gençlik "Sosyalist Güç Birliği Kendini Anlatıyor!" etkinliğinde buluştu!

Sosyalist Düşünce Toplulukları'nın (SDT) çağrısıyla birçok üniversiteden öğrenci "Sosyalist Güç Birliği Kendini Anlatıyor!" etkinliğinde yan yana geldi.

Şişli Tiyatrosu'nda gerçekleşen etkinliğe TKH Genel Başkanı Aysel Tekerek, Devrim Hareketi Sözcüsü Erçin Fırat, Sol Parti Örgütlenme Komitesi Üyesi Oğuz Alkan katıldı.

İki bölümden oluşan etkinliğin ilk kısmı Sosyalist Düşünce Toplulukları'nın konuşmacılara yönelttiği soruların yanıtlanmasıyla gerçekleşti. İkinci kısımda ise etkinliğe katılanların soruları yanıtlandı.

Etkinlikte Türkiye'nin içinden geçtiği süreç, Sosyalist Güç Birliği'nin kuruluş nedenleri, Sosyalist Güç Birliği'nin ilkeleri ve önümüzdeki süreçte atacağı adımlara dair sorulara yanıt verildi.

Türkiye'de önemli bir başlık olan seçimlerin üniversiteli gençlik tarafından tartışılması ve kurtuluş yolunun aranması büyük bir önem taşıyor. Sosyalist Düşünce Toplulukları etkinliğe Sosyalist Güç Birliği'ni desteklediğini ve sosyalizm mücadelesini gençlikle buluşturmaya devam edeceğini ifade etti.

SORULARLA SOSYALİZM VE TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ

TKH enternasyonalist bir işçi sınıfı partisidir. Şu anda Türkiye'de de olduğu gibi kapitalist sistemin olduğu sınıflı toplumlarda ulusalcılık, bütün ulusun ortak çıkarları olduğunu savunur. Oysaki böyle bir ortak çıkar bulunmadığı aşikârdır.

Gerçekte bu ideoloji mülk sahibi sınıfların egemenliğini örtmeye yarar. İşçi sınıfının gündelik ve tarihsel çıkarlarının görülmez hale getrilmesinin yollarından biri de sermaye sınıfı tarafından ulusalcılığın propaganda edilmesi ve işçilerin sınıf kimliklerini kaybolmasının sağlanmasıdır.

TKH sınıf partisi olduğu için milliyetçiliğin karşısındadır. Enternasyonalizm, bütün ülkelerin

emekçilerinin ortak çıkarlarını savunmak anlamına gelir. Milliyetçilik ise sınıf işbirliğine dayanır. Örneğin bu düşünce, yeri geldiğinde gericiliğe karşı çıkmayı emperyalizm işbirlikçiliği ile eşitlerken, yeri geldiğinde ise sözde ulusal çıkarlar adına patronların sömürsünün artmasını savunabilmektedir.

Dolayısıyla, komünistlerin görevi işçi sınıfının kendi içerisinde bölünmesini de tetikleyen milliyetçi ideolojiye karşı çıkmak, işçi sınıfının birliğini sağlayacak yurtseverlik düşüncesinin yaygınlaşmasını sağlamaktır. Yurtseverlik, sınıf işbirlikçiliğini dışarıda bırakan, aynı zamanda işçi sınıfının sömürüye karşı birlikte mücadele etmesini sağlayacak bir ideolojidir.

